

TÁRHAZ

I. évfolyam 2. szám – 2003. június

Téma: AZ EVANGÉLIZÁCIÓ

- Loren Triplett** **Az evangélizáció nagy küldetésének teljesítése** 1
Kinek a felelőssége az evangélizálás Krisztus testében? Megindító felhívás mindazok felé, akiket Isten az evangélizációs nagy parancs teljesítésére hívott el itthon és külföldön.
- Billy Graham** **Végezd az evangélista munkáját** 4
Az évszázad legkiemelkedőbb evangélistája osztja meg szívét pásztorokkal és keresztyén munkásokkal.
- Dr. George O. Wood** **Elveszettek, avagy a sürgetés érzetének helyreállása** 9
Bibliai-e az elveszettekről alkotott véleményünk? A Lukács evangéliuma 15. fejezetére alapozva a cikk az örömhír lényegét tárja fel.
- Luis Palau** **A Gyülekezet elfeledett értékrendje** 12
Vajon nem váltak fontosabbá a gyülekezeti tevékenységek, mint az elveszettek megkeresése? A közismert evangélista a helyes sorrendre hívja fel a figyelmünket.
- Dr. Richard Dobbins** **A helyes értékrend** 18
Hogyan maradhat valaki szellemileg, érzelmileg és fizikailag is egészséges a szolgálat során? A pásztorok egészséges életmódjának kiegyensúlyozott megközelítése.
- Joseph Aldrich** **Mikor a szentek mind kivonulnak** 22
A ma is működő újszövetségi evangélizáció friss áttekintése. Vajon újabb módszerekre és mindig új programokra van szükség a hatékony evangélizáláshoz?
- Douglas A. Oss** **Szótanulmány – Erő** 26
A szellemi erő bibliai vonatkozásának áttekintése.

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

– Mit szólnál hozzá, ha elkísérel a spanyol börtönbe itt a városban?
– kérdezte Roy Gustafson evangélistától egyik barátja, amikor Jamaicában szolgált. – Engedélyezték, hogy beszéljünk a börtönlakókkal délután.

Gustafson, aki a Billy Graham Evangélizációs Társaságnál szolgált, így emlékszik vissza a történetekre: „Megérkeztünk a börtönbe, ahol ezren, vagy még többen voltak fogva tartva. A foglyokat egy nagy raktárszerű építménybe zsúfolták be. Legtöbben a földön ültek, néhányan durva padokon. Felállítottam az erősítőt, énekeltem, trombitáltam, majd az evangéliumot hirdettem.

Amikor a foglyok elindultak visszafelé a cellájukba, odalépett hozzám egy őr, és megkérdezte, hogy nem szeretnék-e beszélni a tizennégy halálraítél-tel. Mindez nagyon meglepő volt, mert ha halálra ítélnék valakit Jamaicában, még a felesége és az édesanyja sem látogathatja meg. Az őrnek felhatalmazása volt, így bevihetett arra a részre, ahol a tizennégyből hárman voltak.

Ideje volt belekezdeni, de nem találtam a szavakat! Szívembe hasított, hogy olyan férfiak szemébe nézek, akik már soha többé nem hallhatják az evangéliumot. Ez az utolsó lehetőségük, hogy meghallják: Jézus Krisztus örökéletet kínál nekik.

Lassan elővettem az énekeskönyvem, és elkezdtem Norman Clayton csodálatos régi „Most már Jézusé vagyok” c. énekét énekelni. Utána elmondtam a személyes bizonyágomat, hogyan adtam át az életem Istennek, amikor tizennyolc éves voltam.

Elöttem görnyedt egy ötvenkét éves gyilkos, aki inkább vadállathoz hasonlított, mint sem emberhez. Futó pillantást vetett, majd így szólt:

– Uram, én kedd reggel meghalok. Üdvözülhetek? Nem tudok olvasni. – tette hozzá szánalmasan.

Olyan igeverseket olvastam neki a Bibliából, melyekből kiderül, hogy az üdvösség Isten munkája, nem pedig az emberé. Soha nem fogom elfelejteni. Arcát a piszkos földhöz szorította, és zokogott, miközben segítségül hívta az Úr nevét. Néhány röpké pillanat után odafordult, és mosolyogva, könnyes szemmel mondta:

– Énekelje el megint!

– Megint mit? – kérdeztem.

– Amit az előbb énekeltem.

Ismét rázendítettem:

Most már Jézusé vagyok

Jézus meg az enyém

Nem csak e földi élet vár

Utam a mennybe ér

Elkezdte velem együtt énekelni, de amikor elértük a harmadik sort, megállt egy kicsit. Őt már nem várta a földi élet, csak három napja volt hátra.

A barátomra bízam őt, aki még néhány szóval bátorította, miközben én egy tizennyolc éves gyilkoshoz mentem át, aki szintén vallást tett Krisztusról aznap délután. Amikor visszaértem, hárman még állva elénekeltük az éneket.

Ideje volt indulni. Ahogy az őr a hatalmas kapuhoz vezetett, és elfordította a kulcsot, visszanéztünk. Ott állt, a rácson keresztül in-tegetett, és még mindig énekelte: „Most már Jézusé vagyok...”. Ez volt az utolsó alkalom, hogy láttuk. Később tudtuk meg, hogy kedd reggel bátran állt az akasztófa alá; énekelve lépett Krisztus színe elé.”

Evangélizáció – sokan próbálták már megmagyarázni a szót, és rengeteget írtak már arról, hogyan tehetünk eleget a kihívásnak. Milyen szerepet kap az evangélizáció a nyilvános és a személyes szolgálatodban? Milyen hangsúlyt helyez rá a gyülekezeted? Miközben a következő oldalak írásait olvassa, hadd kapjon a Kedves Olvasó mélyebb betekintést arról, hogy amit Isten elsődlegesnek nyilvánított, mi nem sorolhatjuk át másodlagossá!

Rick Wislocky,

misszionárius

Assemblies of God, USA

· A történetet Lindsay Terry mondja el a „Stories Behind Popular Songs and Hymns” c. könyvben (Baker Books, Grand Rapids, Michigan, USA; 1994)

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA és gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság:

Fábián Attila (EPK)

Bill L. Williams (LIFE Publishers képviselőjében)

Rick Wislocky (Assemblies of God képviselőjében)

Magyar fordítás © 2003 Makovei Róbert; Nyelvi lektor: Tóth S. Ibolya

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

Loren Triplett

Az evangélizáció NAGY KÜLDETÉSÉNEK teljesítése

Képzljük csak magunk elé az édeni idillt. Nincs forgalmi dugó, nincs környezetszennyezés, nincs feszültség – nincs bűn, és nincsenek a bűnnek következményei. Micsoda kezdet ez az emberiség számára! Ugyanúgy, ahogy Isten minden teremtményéről megállapította: ez is jó volt. Minden jó volt. Beleértve a teremtés koronáját, Ádámot és Évát is.

A NAGY BUKÁS

Az első Ádám azonban elbukott. A házaspár kéz a kézben sétált be sátán csapdájába, így véget ért a jólét – az Édenkert bezárult. Egy angyal állt lángpal-

lossal az Éden kapujába, az ember pedig kirekesztett a Kertből. Manapság az *Éden* szót már csak az elképzelhetetlen kifejezésére használják.

Ádám és Éva kivетtetése előtt egy megindító, szívbe markoló jelenet tanúi lehetünk, mely később a Szentírásban újra meg újra megismétlődik. Isten elment a Kertbe, hogy meglátogassa gyermekeit, de nem találta őket ott. Elbújtak, amikor meghallották közeledtét. Megállt a megbeszélthelyen, körbenézett, majd így szólt:

– Ádám, hol vagy?

Ennek a felkiáltásnak az egyik javasolt fordítása jól ábrázolja Isten érzelmeit, melyek az elszenvedett veszteség követke-

A házaspár
kéz a kézben
sétált be sátán
csapdájába,
így véget
ért a jólét

tében törtek a felszínre: „*Ádám, hogyan is adhatnám fel [a keresésed]?*” A Nagy Bukás világosan kirajzolódik, miközben Istent ebben a mély fájalmában szemléljük. Azóta minden megváltozott.

A NAGY DÖNTÉS

Az Igében a Bukás ellenére is láthatjuk Isten vágyakozó szeretetét, melyet a bukkott ember felé tanúsít. Ez a Nagy Döntés: visszahozni Ádám leszármazottait. Mindig szeretni fogja az elvesztetteket. Még amikor úgy látszott, hogy fel is adta az egész föld lakóival kapcsolatban, talált egy kivételt, Noét. Újra kezdte az igaz Noéval és fiaival. A későbbiekben ismét kész volt akár egész Izráelt is eltörölni, Mózesrel mégis tovább folytatni, de akkor Mózes így érvelt: „*Mégis, bocsásd meg nekik vétküket! Mert ha nem, akkor törölj ki engem könyvedből, amelyet írtál!*” (2 Mózes 32:32).

Azután az is igaz, hogy Isten pogány fogságba küldte népét, de mindvégig reménykedett abban, hogy meghajtják magukat előtte, és irgalomért, bűnbocsánatért kiáltanak hozzá. Ő nem kívánja a bűnhődést. Nem gerjed gyorsan haragra. Irgalma látható mindabban, ahogyan az emberiséggel bánik. Nem a bosszúállás Istene, hanem az irgalomé és a megbéklésé. Szüntelen a Nagy Bukás megoldását kereste, ez vezetett a Nagy Döntéshez.

A NAGY GOLGOTA

Az idő teljességében Isten elővette az örökkévalóság irattárából az egyik legrégebbi aktáját, és beindította egyik tervét, amely még a világ létrehozása előtt fogant. Elképesztő és radikális megoldás volt ez, amely nem vallhatott kudarcot – Isten egyetlen Fiának áldozatát igényelte Ádám és leszármazottai összes bűnéért. Maga Isten, ember formájában a legfelfoghatatlanabb áldozat, amelyet valaha is oltárra helyeztek. Isten-áldozat volt ez,

isteni gyötrődés – a keresztyöntelme. Ez volt a Nagy Golgota.

Ez Isten Nagy Döntésének központi eleme. A Golgota Isten útkészítése. A Golgota a menny üzenete volt sátánnak, hogy mindig lesz egy menedékváros, ahová a bűnös ember kegyelemért folyamodhat. A Golgota ennek a menedékvárosnak a kapuja. Ha valaki keresztülmegy a Golgotán, nem rejti el a bűneit, hanem hagyja, hogy a vér lemossa azokat. *...ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú.*” (Ézsaiás 1:18).

A NAGY KÜLDETÉS

Mielőtt visszatért volna a mennybe, az Úr elmondta tervét, hogyan szeretné elérni az elvesztetteket a Golgota üzenetével. Nagy Küldetésnek nevezzük ezt – ez az evangélizáció legfontosabb indítéka, melyet az ember valaha is ismert.

Első pillantásra szánalmasan elégtelennek tűnik. Mégis, a Nagy Küldetés Istentől származó megoldás, melyben Isten minden egyes újjászületett hívő keresztyént felszólít, hogy vegyen részt hatalmas elosztó rendszerében. Mivel Krisztus mindenkiért meghalt, Isten azt akarja, hogy mindenki ismerje meg a Golgota történetét. Ezért minden egyes keresztyénnek Isten Megmentő Hadseregének lélekmentő tagjává kell válnia.

Isten azzal bízta meg a keresztyéneket, hogy a Golgota és az üres sír örömhírét elvigyék minden emberhez, minden népcsoporthoz, minden nemzethez, minden törzshöz, minden nyelvjárás területére. Mi vagyunk a megbízottak.

Nem kell félnünk, sem megrendülnünk. Isten tudja, hogy nem tudjuk mindent egyedül elvégezni. Ezért mondta Jézus, amikor elment a földről:

– Amint odaérek, ahol az én mennyei Atyám van, elküldöm a Szent Szellem felhatalmazó ajándékát. (ld. János 16:7).

Ő ruház fel erővel, hogy engedelmeskedhessünk a Nagy Küldetésnek, azaz, hogy megtegyük a mi részünket a Golgotáról szóló híradásban. Amikor engedelmeskedünk, megismerhetjük annak örömet, hogy Isten Nagy Döntésében szerepet játszunk – közreműködünk az elveszettek megtalálásában és a Golgota felé való irányításában.

A NAGY KÖTELEZETTSÉG

Nem csak Isten tervének való engedelmességünkről beszél az, hogy részt veszünk-e a Nagy Küldetésben, hanem a mennyei igazságosság fogalma is tükröződik benne. Miért lennének örömünket az üdvösségben és az összes velejáró áldásban, ha közben hidegen hagy bennünket, hogy a körülöttünk élő milliók életéből hiányzik mindez?

A Szentírás többször beszél az Isten megismeréséből fakadó vigasztalásról és gyógyulásról. A zsoltairos arról a reménységről tesz bizonyosságot, hogy a nemzetek is meggyógyulhatnak, ha azután igazán rábízják magukat a Mindenhatóra (ld. Zsoltaiók 67:2). Minden nemzet minden népcsoportjának lehetőséget kell biztosítani, hogy befogadja Isten szeretetét és ígéreteit.

Úgy tűnik, hogy a megbízottak hatalmas hadserege ma már egyre távolabbra jut el a világon. Önmagukra mint elhívottakra tekintenek, akik megbízatást kaptak az Ő nevének megismertetésére a népek között.

Az új etiópiai Bibliaiskolánk egyik tanulója az első szemeszter utáni szünetben egy evangélizációs kampányból tért vissza. Duane és Sylvia Stewart misszionáriusok mondták el Nagusi, a megbízott történetét.

Nagusi éppen az egyik helyszínre igyekezett, amikor elkezdett ömleni az eső.

Így helyi szokás szerint bekopogott egy házba, hogy bejöhet-e. Egy csoport volt bent, és szeretettel fogadták. Kis idő múltán észrevett egy embert a sarokban, aki soha nem szólt semmit. Ahogy telt-múlt az idő, és az eső nem akart elállni, megkérdezte Nagusi, hogy szólhat-e néhány szót a csoporthoz. Beleegyeztek, így elmondta az evangéliumot. Utána, imádkozás közben rászállt Nagusira a Szent Szellem, és elkezdett nyelveken szólani. A sarokban gubbasztó ember azonnal felpattant, és a magasba emelte a kezét.

– Honnan ismered a nyelvünket? – kérdezte Nagusitól.

– Nem ismerem. – mondta Nagusi. – Az Úr Szelleme szólt rajtam keresztül.

– Azt mondtad a nyelvünkön, hogy álljak a lábamra – folytatta az idegen. – Nem tudtam járni, mert a lábam összezugszorodott. Most pedig normálisan állok a lábamon, amint láthatod is.

Egész bizonyos, hogy Isten küldöttei bátrak és erősek lesznek. Tegyük új fogadalmat, hogy Isten szeretetéből fakadó Nagy Döntésének szolgálatára élünk. Ez Isten akarata a Gyülekezetre nézve. Teljesítenünk kell a nagy evangélizációs Küldetést, hogy az emberek mindenütt megismerjék Isten örökkévaló szeretetét és az üdvösség útját.

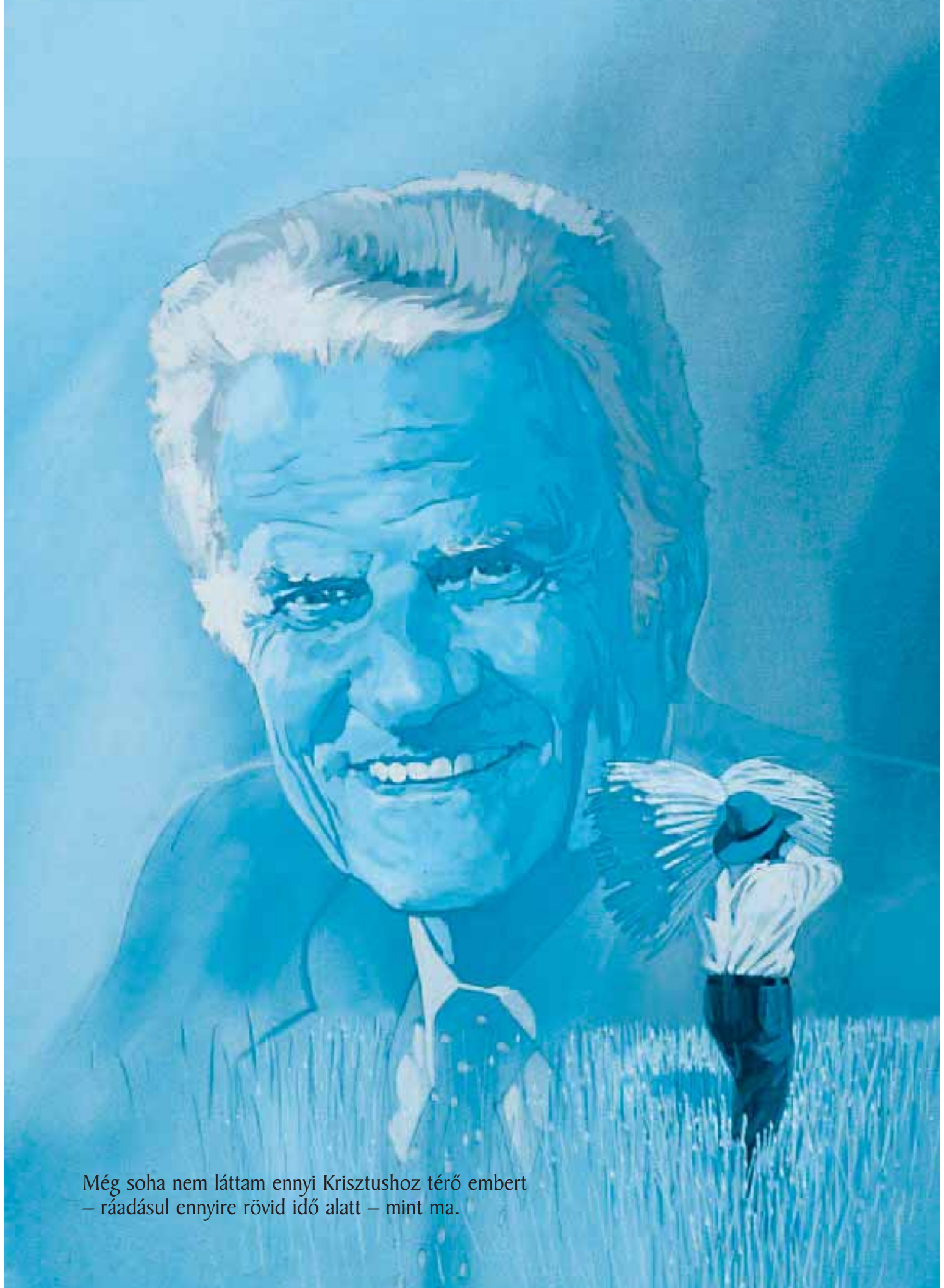
Loren Triplett

az Assemblies of God
amerikai pünkösd
felekezet Külmisziós
Csoportjának
nyugalmazott
igazgatója

(Springfield, Missouri, USA).

Szüntelen
a Nagy Bukás
megoldását
kereste,
ez vezetett
a Nagy
Döntéshez.

Még soha nem láttam ennyi Krisztushoz térő embert
– ráadásul ennyire rövid idő alatt – mint ma.

VÉGEZD AZ EVANGÉLISTA MUNKÁJÁT

Az evangélium hirdetésének napjainkban mindeddig példátlan, az egész világra kiterjedő előkészületeinek lehetünk tanúi.

Az emberek kiábrándultak. A szekuláris válaszok nem működnek. Saját kultúránkban már mindent megpróbáltunk, hogy békét, biztonságot és beteljesedést találjunk, de nem találtunk. Materializmus, politika, kábítószer és alkohol, szex és pénz, okkultizmus és sátánimádat, hamis filozófiák és hamis vallások egytől-egyig csődöt mondtak. Ezért olyan nyitott sok millió ember a Krisztusban való új élet reménységének üzenetére.

Jézus alábbi szavai minden eddiginél nagyobb kihívást jelentenek számomra: *„Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra”* (János 4:35). Az emberek készen várakoznak. A beszélgetős műsorok résztvevői ezt mondogatják: *„Kell valami, ami megelégedést ad. Valami olyat keresek, amiben kiteljesedhetem, de nem találom.”* A házasságok felbomlanak, a családok szétszakadnak. Az erkölcsi színvonal egyre lefelé zuhan.

Apám földműves volt, így van némi fogalmam a földművelésről, bár ő bizonyára azt szerette volna, ha sokkal több ismeretem lenne. Egy dolgot mindenesetre megtanultam: az aratás időszaka rövid. Most Amerikában, Kanadában, Mexikóban és a világ többi részén is aratás van. Még soha nem láttam ennyi Krisztushoz térő embert – ráadásul ennyire rövid idő alatt – mint ma.

AZ EVANGÉLIZÁCIÓ ÜZENETE

Mit mondott Pál, amikor eljött Korinthusból? *„Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítetttről”* (1 Korinthus 2:2). Ez volt az üzenete. Bevethette volna intellektusát vagy szónoki képességeit, de nem tette.

Egyszer Ausztráliában, egy hatalmas stadionban voltam egy evangélizáció megnyitó estéjén. Marcus Loane érsekhez fordultam – aki az egyik legkiválóbb az általam ismert Isten gyermekei közül, és egyben sorozatunk elnöke is volt –, és ezt kérdeztem:

– Marcus, miről prédikáljak ma este?

Így válaszolt:

– Prédikálj János 3:16-ról minden egyes este a három hét alatt, míg itt vagy. Ezt az üzenetet kell hallaniuk az embereknek Ausztráliában.

Ha megkérdeznénk Pált, hogyan adta át az evangéliumot, mi volt a titka, azt válaszolná: Krisztust hirdette. Tudta, hogy az evangélium üzenetébe bele van építve az erő, így nem magának az igehirdetőnek kell kieröklődnie azt. Szem előtt kell ezt tartanunk, amikor odaállunk a szószékhez, vagy amikor személyes lelkigondozásban szólítjuk meg az embereket.

Pál tudta, hogy az életünkben a Szent Szellem erővel és hatalommal alkalmazza a kereszt egyszerű üzenetét - a megváltó szeretet és a Krisztus megvallásán alapuló kegyelem üzenetét. Amikor a megfeszített Krisztust hirdetjük, erő, dinamit van az üzenetben (ld. 1 Korinthus 15.).

A Szent Szellem természetfeletti erővel kommunikálja az üzenetet szívünkben.

Egyetlen evangélista vagy prédikátor sem tapasztalhatja meg Isten érintését szolgálatában, amíg nem tudatosul mindez benne, és nem a Szent Szellem erejében hirdeti az Igét.

Bízhatom
a Szent Szellem
Istenben,
hogy amikor
megszólok,
Ő minden
egyes nyitott
emberi szívben
aktuális húrokat
pendít meg.

Az evangélium hirdetőinek mindig emlékezni kell arra a tényre, melyet Pál is kihangsúlyozott: a természeti ember egyszerűen nem tudja befogadni Krisztus igazságát, ha a Szent Szellem nem veszi el a leplet. Az viszont csodálatos igazság, hogy a Szent Szellem természetfeletti erővel kommunikálja az üzenetet szívünkben. Lerombol minden akadályt. Egyetlen evangélista vagy prédikátor sem tapasztalhatja meg Isten érintését szolgálatában, amíg nem tudatosul mindez benne, és nem a Szent Szellem erejében hirdeti az Igét. Végül arra a következtetésre jutunk, hogy a Szent Szellem a közlő.

MIÉRT HATÉKONY AZ EVANGÉLIZÁCIÓ

Amikor az evangéliumot hirdetem – legyen az Nairoiban az utcasarkon, egy szülői összejövetelen, Zaire-ban egy bennszülött törzs köreiből, vagy egy hatalmas stadionban New York városában –, tudom, hogy bizonyos dolgok minden ember szívében, elméjében ugyanúgy történnek; ezek a pszichológiai és szellemi tényezők mindenkiben működnek. Bízhatom a Szent Szellem Istenben, hogy amikor megszólok, Ő minden egyes nyitott emberi szívben aktuális húrokat pendít meg.

Az evangélizáció hatékony, mert

1) *Az élet során felmerülő szükségleteket nem teljesen tölti be a szociális fejlődés, sem a materiális jó mód.* Ez az összes kultúrában igaz. Jézus szavai szerint: *„...ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg”* (Lukács 12:15).

2) *Minden egyes Krisztus nélküli életben ott van egy alapvető üresség.* Az egész emberiség folyamatosan sír valami után. Adj valakinek egymillió dollárt, mégsem lesz elégedett. Másoknak add meg a szex és az érzékiség minden formáját, mégsem fogja ez a belső, mély vágyódását kielégíteni, hanem továbbra is meglegedés után fog vágyakozni. Hallottam már intellektuálisan, pszichológiailag és szelle-

mileg elveszett egyetemi hallgatók szármalmas siralmait.

Jól mondta Pascal: *„Mindenkiben egy isten-alakú úr van, amelyet csak Isten tölthet be”*. Közvetlenül ehhez az ürességhez szólunk, amikor az evangéliumot hirdetjük. A hallgatóságban - akár egyetlen személyről van szó, akár csoportról - a kereszti üzenetére való fogékonyság van beépítve, mert ezt az úrt csak Krisztus töltheti be.

3) *Feltételezhetjük, hogy a hallgatók egyedül érzik magukat; némelyek ezt **kozmikus magányosságnak** nevezik.* Az emberek nem ismerik ennek az okait. Házastárs mellett is lehetnek egyedül. Tömegben is lehetnek magányosak. Olyan magány ez, amelyet csak Isten tud betölteni, de ezt az emberek általában nem érzik.

4) *Olyanokhoz szólunk, akiknek bűntudatuk van.* Ez a legáltalánosabb emberi átélés, nagyon pusztító érzés. Egy londoni elmeintézet vezetője mondta: *„Betegeink felét kiengedhetnénk, ha valahogy megszabadítanánk őket bűntudatuktól”*. Mark Twaintől megkérdezték egyszer: melyik a két legfontosabb szó a világon. Egy pillanatnyi gondolkodás után így válaszolt: *„Nem bűnös”*.

Amikor Krisztust hirdetjük, közvetlenül a bűntudat gyötrelmes, nyomasztó problémáját szólítjuk meg. Nem mi helyezük rájuk a bűntudatot; már eleve bűnösnek érzik magukat. Mondjuk meg nekik, hogy a bűntudat az Isten elleni lázadás miatt van, és a kereszti az egyetlen válasz rá.

5) *Általános a halálfélelem.* A televízió a régi filmek újravetítésével, melyek szereplői már elhunytak, mintha kicsit tompítani akarná a halál jelentőségét. Mégis, ha figyelmesen hallgatjuk a médiát, még mindig jelen van a sötét árny. Az alattomos halálfélelem nem lehet elhallgattatni. Itt van viszont a dicsőséges hír: a mi Urunk azért jött, hogy megsemmisítse a halált! Halálával és feltámadásával három dolgot hatástalanított: a bűnt, a halált és a poklot. Ez a kereszti üzenete, és ez jó hír!

PRÉDIKÁLJUNK EVANGÉLIUMOT

• **Hatalommal** kommunikáld az evangéliumot. Bátran hirdesd, nem elfelejtkezve arról, hogy a hit az Ige meghallásából származik (ld. Róma 10:17). Dr. Sid Bonnell mondta princetoni évfolyamának: „Ha a Szent Szellem kenetével hirdeted az Igét, a hallgatóság egy másik 'Hangot' fog meghallani”. Senki sem prédikál addig igazán, míg az emberek ennek a Hangnak tudatára nem ébrednek. Vajon megtörténik ez, amikor prédikálsz? Életedet betölti-e a Szent Szellem (ld. Efézus 5:18), igehirdetéseidet pedig betölti-e maga az Ige? Az egyik oka annak, hogy az emberek odafigyeltek Jézus beszédére az volt, hogy hatalommal szólt.

• **Egyszerűen** hirdesd az evangéliumot. Dr. James S. Stewart Edinburgh-ből így állapította meg: „Ha nem egyszerűen prédikálsz, nem az evangéliumot hirdeted”. Még hozzátette: „Ha ellősz a hallgatóságod feje fölött, nem bizonyítasz mást, mint hogy rosszul céloztál”. Ez volt az Úr egyik titka: „A nagy sokaság szívesen hallgatta őt” (Márk 12: 37). Miért? Mert megértették. Az ő nyelvükön beszélt.

• **Ismételve** prédikálj. James Denney Glasgow-i professzor egyszer azt mondta, hogy Jézus valószínűleg több mint 500-szor ismételte önmagát. Ez bátorítás minden evangélistának. Az evangélium néha idejétmúltnak tűnhet az emberek előtt. De te csak ismételd, ismételd, ismételd. Mert egész tömegek számára lesz az mégis újdonság. Soha ne fáradj bele, és soha ne szégyelld újból és újból megosztani az örömhírt.

• **Sürgetően** prédikálj. Lehet, hogy olyanok is hallják igehirdetésed, akiknek nem lesz több lehetőségük rá. Dwight L. Moody Chicagóban prédikált, amikor egy este úgy döntött, nem hívja előre a megtérni szándékozókat. Korabeli szokás szerint várni akart, hogy a meggyőződés megerősödjék az emberekben. De aznap este

volt a nagy chicagói tűzvész, és ő maga csak úgy menekült meg, hogy kiment a Michigan-tóra. Ott kint sóhajtott fel:

– Ó Istenem, nem hívtam fel megtérésre azokat az embereket, akik ma meghalnak a tűzvészben.

Attól a naptól kezdve élete végéig soha nem prédikált anélkül, hogy ne adott volna lehetőséget a hallgatóknak, hogy Krisztushoz jöjjenek.

• **Döntésre** hívással prédikálj. Az evangélium hirdetésében benne kell lennie a döntésre hívásnak – felszólítani férfiakat és nőket, hogy döntsenek Krisztus mellett. Jézus Krisztus evangéliuma nem csupán száraz tények sorozata, melyre az egyén intellektuális beleegyezését adhatja; ehelyett inkább Isten elhanyagolásától és a bűntől való elfordulásra hívó szó. Így a hit és megtérés által Krisztushoz jön és elfogadja őt Megváltójának és Urának.

Mondd meg az embereknek, hogy dönteniük kell! Utána pedig érthetően magyarázd el, milyen formában válaszoljanak a felhívásra: – elegendő-e, ha kezet fognak az összejövetel után, vagy felemelik a kezüket, esetleg előre jönnek imádkozni és a további szellemi útbaigazítást meghallgatni. Írd fel a nevüket, és gondoskodj az utógondozásról. Mutasd be őket hívó keresztyéneknek, és irányítsd őket egy olyan gyülekezetbe, ahol tovább növekedhetnek.

Ha a szívünk és életünk nem tiszta Isten előtt, nem várhatjuk el, hogy megáldja, amikor az embereket Krisztushoz hívjuk. Tudatában kell lennem, hogy teljesen Istentől függök, amikor döntésre hívom őket. Ez az a pillanat, amikor érzelmileg, fizikailag és szellemileg egyaránt kimerültem érzem magam a sokaság szívében dúló szellemi harc miatt. Ilyenkor hozzáállunk a belső könyörgésnek és az imádságban való küzdelemnek kell jellemeznie.

Az evangéliumi üzenet megláttatja a hallgatóval, hogy kicsoda ő valójában Isten Igéje fényében. Megmutatja neki, milyen döntést kell hoznia, ha válaszolni kí-

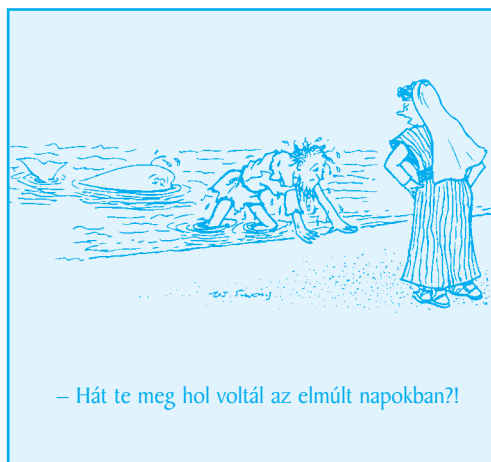
Mondjuk meg nekik, hogy a bűntudat az Isten elleni lázadás miatt van, és a kereszttel az egyetlen válasz rá.

A hallgatóságban a kereszt üzenetére való fogékonyság van beépítve, mert ezt az űrt csak Krisztus töltheti be.

Halálával és feltámadásával három dolgot hatástalanított: a bűnt, a halált és a poklot. Ez a kereszt üzenete, és ez jó hír!

ván az üzenetre. Szőjék át üzenetedet az ilyen és ehhez hasonló kérdések: „Rábízta már életét Krisztusra? Biztos abban, hogy ha most azonnal meghalna, a mennybe menne?” Mondd meg, hogy „Nem maradhat semleges Krisztussal kapcsolatban. Hadd jöjjön be Krisztus most az életébe, tisztítsa meg bűneitől, és adjon új életcélt!” Ilyenkor az egész igehirdetésen keresztül megpróbálom egyértelműen leszögezni, hogy az evangélium olyan döntést igényel, amely ugyan megmozgatja az értelmet és az érzelmeket, de főként akarati megnyilvánulás.

– Hát te meg hol voltál az elmúlt napokban?!

Örülök, hogy megengedte Isten, hogy láthassam az evangélizáció új hajnalát. A gonosz nagyon erőteljesen munkálkodik, de Isten erősebb! Az emberiség önpusztító tivornyában mulatozik, de Isten még mindig azon fáradozik, hogy az emberek életét önmagához fordítsa. Szerintem az utolsó időkben élünk – azokban a napokban, melyekről Jóel prófétált és Péter a pünkösdi igehirdetésében beszélt. Milyen csodálatos, hogy ebben az időszakban élhetünk, és az embereket Krisztushoz vezethetjük!

Billy Graham és felesége, Ruth, Észak-Karolinában (USA) él. Személyesen több mint 200 millió embernek hirdette már Isten Igéjét evangélizációs 'hadjáratok' és más összejövetelek során, és további milliók hallgatták TV-közvetítésen vagy filmen keresztül.

A fenti cikket Bill Conard, a Billy Graham Evangelistic Association (Billy Graham Evangélizációs Társaság) munkatársa írta le Dr. Graham igehirdetéseiből, melyek Amsterdamban (Hollandia) és Louisville-ben (Kentucky, USA) hangzottak el.

ELVESZETTEK, AVAGY A SÜRGETÉS ÉRZETÉNEK HELYREÁLLÍTÁSA

AZ ELVESZETTSÉG ISTEN SZEMSZÖGÉBŐL

Évekkel ezelőtt számos keresztyén csatlakozott ahhoz az evangélizációs kampányhoz, melyben „*Megtaláltam!*” matricákat ragasztottak gépkocsijukra. Amikor azután egy érdeklődő személy megkérdezte, hogy mégis mit találtak meg, jó lehetőség nyílt a bizonyágtételre.

A nem hívők ellenkampányba lendültek. Matricáikon ez a felirat volt látható: „*En soha el sem vesztettem!*” Jelen kultúránkban az ő nézetük virágzik. A vallásos szinkretizmus idejét éljük, amikor is az egyik személy hite éppen olyan hiteles, mint a másiké. Sérzőnek találják azt a gondolatot, hogy az ember megmentésre szoruló elveszett lény is lehet.

Dél-kaliforniai pásztorlásom során egy fiatal pár a sivatagba, a vadregényes kirándulóhelyeket szeretők körében nagyon népszerű helyre ment kempingezni, akik egyébként néhány gyülekezetünkbe járó személy rokonai voltak. A szülőket le-

kötötte a sátorállítás, és nem vették észre, hogy a hároméves Laura elkószált. Amikor az édesanya észrevette, hogy nem látja sehol a kislányát, elkezdett kiabálni. Nem érkezett semmi válasz. Órákkal, napokkal, sőt hetekkel később, több száz önkéntes segítő erőfeszítése ellenére sem jött válasz.

Ha Laurát elrabolták volna, és még mindig élne, ma tizenéves lenne. Nem emlékezne valódi családjára, de szülei ettől még tudnák, hogy elveszett.

Ugyanígy, egyedül Isten tudja, mennyire elveszettek az emberek – azok is, akiknek nincs elveszettség érzése.

Az erről szóló üzenet lényegét Jézus a Lukács 15-ben három rövid történettel: az elveszett juh, az elveszett drachma és az elveszett fiú példázatával mutatja be. Tudja, hogy az egész emberiség elveszett, és meg kell találni (ld. még Lukács 19:20).

Ezért mondja el ezeket a történeteket, melyek azt ábrázolják, hogy az emberek három különböző módon élék meg az elveszettség érzését. Egy közös egységként szemlélve a történetek Isten és a keresztyének elveszettek felé való küldetésének teljes spektrumát bemutatják.

Gondatlanság

Az elveszett juh példázata azt a személyt festi le, aki gondolkodás nélkül, fejét lehajtva, fűcsomóról-fűcsomóra távolodik el Istentől. A juh az egyik táplálékforrástól a másikig vándorol, tekintetét csak az éppen soron következő dolgon tartja. Szükségükön nincs tisztában azzal a ténnyel, hogy nem ott van, ahol lennie kellene, és mindeddig csak egyre messzebb került a nyájtól és a pásztor gondviselésétől. A juh maga soha nem akart elveszni.

Hasonló módon az embereket is leköti a világ gondja és gazdagsága. Láttam már olyan családot a gyülekezetünkben, akik mérsékelten jómódúak lettek, lakókocsit vásároltak, vasárnaponként elkezdtek hanyagolni a gyülekezeti alkalmakat, és nem telt el sok idő, míg teljes egészében elkószáltak a nyájtól és a Jó Pásztortól. Sokan azért vesznek el, mert soha nem néznek fel, és nem teszik fel a kérdést: „Honnan jöttem? Miért vagyok itt? Merre tartok?”.

Mások gondatlansága

Az elvesztett pénzérme azokat jelképezi, akiket mások megveettek, akikkel mások rosszul bántak. A pénzérme nem tud segítségért bégetni, mint az elveszett juh, sem hazamenni, mint a tékozló fiú. Valaki más rossz bánásmódja miatt kallódik el.

Ezernyi módja létezik annak, ahogyan az emberek áldozattá válnak, és kárt szenvednek. Istentől alkotott elképzelésük összetörik az ellenük vétők miatt.

Jézus arra figyelmeztette a tanítványokat, hogy ne botránkoztatsonak meg egyetlen egyet sem a kicsinyek közül. Gyülekezeteinkben vajon hány fiatal esett ki a hitéletből az idősebb szentek silány példamutatása miatt?

Személyes döntés

A juhval és a pénzérmével ellentétben a tékozló fiú szándékosan került az elveszettség állapotába.

Zelma és Ira Stanphill mindenki másnál világosabban fejezte ki az evangélium üzenetét, amikor megírták a „*Van még számodra is hely*” c. ének szövegét. Nem sokkal később Zelma elhagyta Irát is és a hitet is, éjszakai mulatókban kezdett énekelni, majd egy szórakoztatóiparbeli személlyel létesített viszonyt. Öt évvel később autóbalesetben halt meg egy éjszakai fellépés után. Senki sem tudja, vajon a néhány másodperces haldoklás közben a részben saját maga által szerzett ének szavai szerint cselekedett-e – mely szavak egyébként megszámlálhatatlanul sok embert vonzott az odaszánás oltárához: „*Bár milliók jönnek, mégis van egy hely, van még számodra is hely!*”.

Életmódja mindazokra igaz, akik egykor padjainkban ültek, velünk énekeltek, együtt imádkoztak, de utána elmentek. Ébredésre van szükségünk, hogy elveszett fiaink és lányaink hazatérjenek!

Az Úr nélkül elveszettek az emberek, mert nem ismerik Istent, nem szeretik Istent, és távol vannak Istentől. Jézus példázatainak mindhárom módján elveszettek: saját gondatlanságuk miatt, mások gondatlansága miatt, és saját tudatos döntésük miatt.

Ha nem látjuk meg a körülöttünk lévők elveszettségét, nem fog sürgetni semmi. Ha viszont valaki elveszett, nem a megszokott módon intézzük a dolgokat.

ISTEN MEG AKARJA TALÁLNI AZ ELVESZETTET

Kit érdekelnek az elveszettek? Magát a Mindenhatót!

Az elveszettek Őhöz tartoznak: a juh, a pénzérme, a fiú. Mindegyik az Atya, a Fiú és a Szent Szellem Isten munkájának egy-egy vonatkozását mutatja be.

Jézus keres

Jézus a Jó Pásztor, aki keresi a juhokat. Jézus Krisztus korának nézete az volt, hogy Isten valószínűleg elfogadja a bűnbánó bűnöst, de soha nem indulna el, hogy Ő maga megkeresse.

Jézus ellenben addig keresi az elveszett bárányt, *míg* meg nem találja (4. vers). Az asszony is addig kereste az érmét, *míg* meg nem találta (8. vers).

A szeretet nem elégszik meg a biztonságban lévők és az elveszők közötti elfogadható százalékos aránnyal. A juhok 99 százaléka biztonságban volt; az érmék esetében ez az arány 90 százalékos; a fiú esetében pedig 50 százalékos. Ki ne elégedne meg ilyen gyülekezeti növekedési mutatókkal? Mi lenne, ha a település lakosainak 99 százaléka Krisztus testéhez tartozna?

Akárhogy is nézzük, a lelkek nem számjegyek, sem százalékok! Ha meghal egy gyermek, nem illik azt mondani a szülők-

nek: „Nos, még mindig ott van a többi...”! Az Úr egyetlen egy személyt is megkeres; így kellene tennie a Gyülekezetnek is!

Sem a keresztyén ember, sem a Gyülekezet nem osztozik Jézus Krisztus hivatásában és szenvedélyes szeretetében, míg el nem megy, míg nem keres, hanem csupán áll, és elfogad.

A Szent Szellem keres

A Szent Szellem megkeresi azt, aki nem tud magán segíteni. Az elveszett pénzérméhez hasonlóan az emberiség is élettelen, és nem képes Istent megszólítani, ha a Szent Szellem nem vonzza Őhozzá.

A kereső asszony történetét inkább allegóriaként szeretem értelmezni. A meggyújtott lámpás a Gyülekezet (ld. Máté 5:14.) A Szent Szellem szeretné megragadni a lámpást, és keresőútra indulni vele.

Nem kis feladat megkeresni az elvesztettet. Erőfeszítést igényel. De mi történik akkor, ha a lámpás kialszik?

Az Atya vár

A bárányt és az érmét vissza lehet vinni a beleegyezésük nélkül is; nem így az emberekkel. A lázadó fiút sokkal nehezebb megtalálni. A fiúnak először saját helyzetére kell ráeszmélnie, csak azután jöhet az Atyához.

Az elveszett fiú problémája az, hogy apja pénzét az apja jelenlétén kívül próbálja elkölteni. Helyesen állította Augusztinus: *„A megsötétedett szív a távoli ország, mert nem a lábunkkal, hanem lelkiállapotunkkal hagyunk el Téged vagy térünk meg Hozzád!”*

Bruce Larson így ír erről: *„A távoli ország az a hely, ahol kiábrándulsz önmagadból. A távoli országban vagy, ha csalódtál a világban, és azt mondod: 'Csak ennyi az egész?' Az Atya ekkor így válaszol: 'Természetesen nem. Gyere haza!’”*

ISTEN ÖRVENDEZIK, AMIKOR MEGKERÜL, AMI ELVESZETT

A pásztor, az asszony és az apa mind örül, és szeretnék, ha örömlükben mások is osztoznának, amikor az elveszett megkerül. Csak egy személy nem örvendezik: az idősebb fiú. Ő azokat a vallásos személyeket jelképezi, akiknek Istennel való kapcsolata langyossá vált. Ő az a személy, akit egy percre sem aggaszt a hiányzó tékozló testvér. Soha nem osztozik az apa szívfájdalmában, sem örömkönyeiben, amikor az elveszett hazatér.

Az idősebb fiú azt a gyülekezetet mutatja be, amely teljesen megszokott módon működik hétről-hétre az Atya házában, melyet soha nem érdeklík az elveszettek, és amely így soha semmilyen erőfeszítést nem hajlandó meghozni a megtalálásuk érdekében.

Thomas Keneally 1982-ben megírta a *„Schindler listája”* c., az eladási ranglisták élére ugró könyvét. A könyv Oscar Schindler igaz élettörténete, aki 1939 és 1945 között Krakkóban több mint 1200 zsidó embert foglalkoztatott, megmentve így életüket a biztos pusztulástól. A listáján szereplő emberek megmenekültek az auschwitz-i és a többi koncentrációs tábor gázkamráitól. A háború befejeztével azért volt Schindlernek lelkiismeret-furdalása, mert nem tudott többet tenni – az egyébként minden emberi mérce szerint rendkívül sikeresnek tartott – munkája során.

Fel kellene tennünk a kérdést:

– Ki szerepel az én listámon?

Nemrégem ellátogattam a Jad Vashemhez, a jeruzsálemi Holocaust Emlékműhöz. A sétányok mellé ültetett fák az „igaz pogányok” emlékét őrzik, akik zsidó emberek életét mentették meg. Megtaláltam az Oscar Schindler tiszteletére ültetett fát is.

Vajon találunk-e az örökkévaló Kertben egy olyan fát, amely a te nevedet hordozza, „egy igaz keresztyénét”, aki részt vett mások életének megmentésében? Tulajdonképpen Jézusnak is van egy listája: az Élet Könyvének hívják.

Az Assemblies of God felekezetként, vajon megelégszünk-e anynyival, hogy azt mondjuk: Isten arra használt bennünket, hogy 30 millió nevet felvegyen a listájára? Vagy kimondjuk: Még sok százmilliónyian vannak, akik... vagy: még van egy valaki...

Az igazi pünkösdi gyülekezet soha sem elégszik meg a listán szereplő nevek számával. Ehelyett inkább Isten szenvedélyes szeretetében osztozik, melyet a még mindig az elveszettség állapotában lévő irányában tanúsít.

George O. Wood (a pásztori teológia doktora)
az Assemblies of God titkára (Springfield, Missouri, USA)

1. Ira F. Stanphill: Room at the Cross (The Benson Co., Nashville, TENN, USA; 1946)

2. Bruce Larson: Luke, the Communicator's Commentary szerkesztette: Lloyd J. Ogilvie (World Books, Waco; 1983), 230.o.

A GYÜLEKEZET ELFELEDETT ÉRTÉKRENDJE

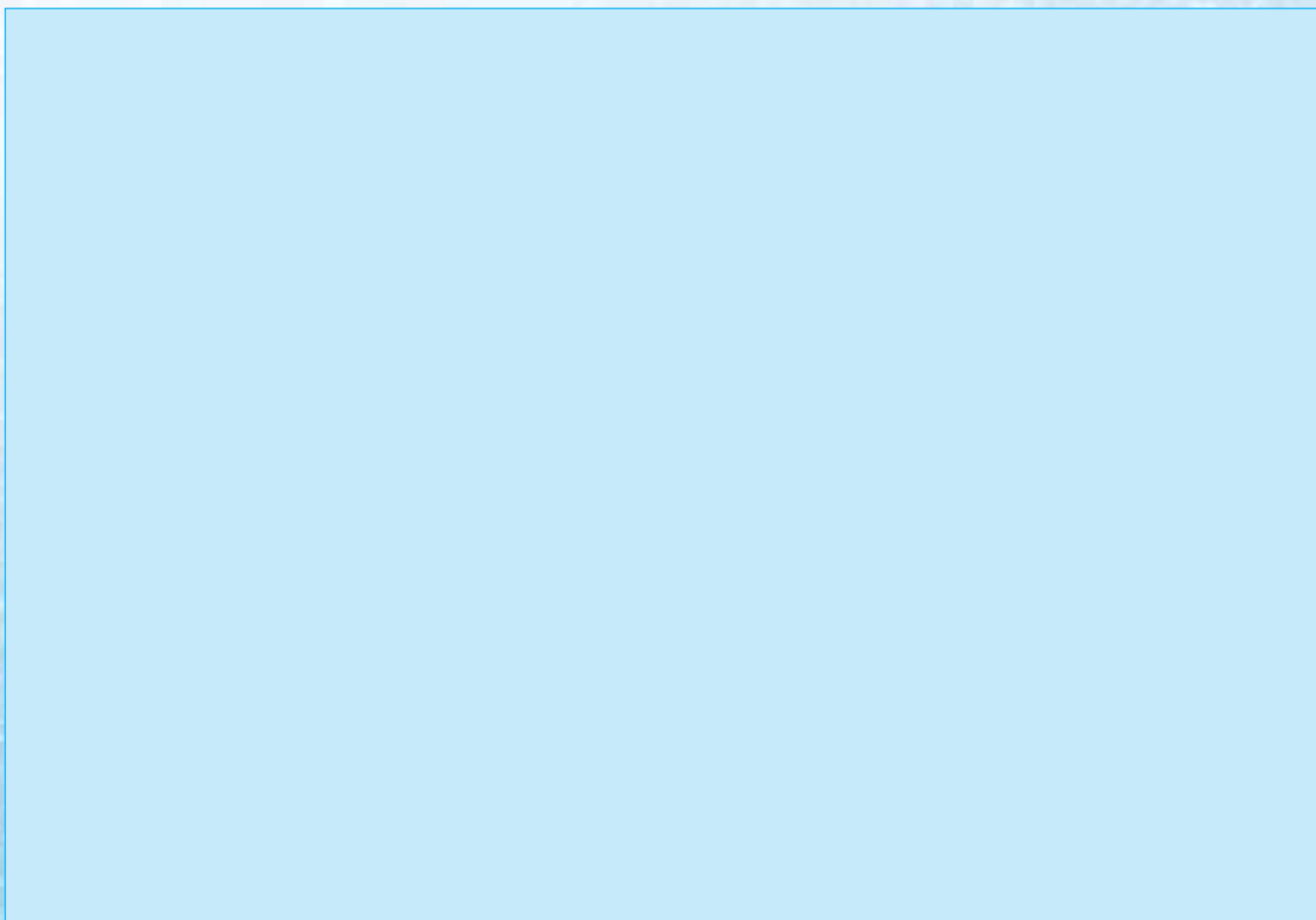
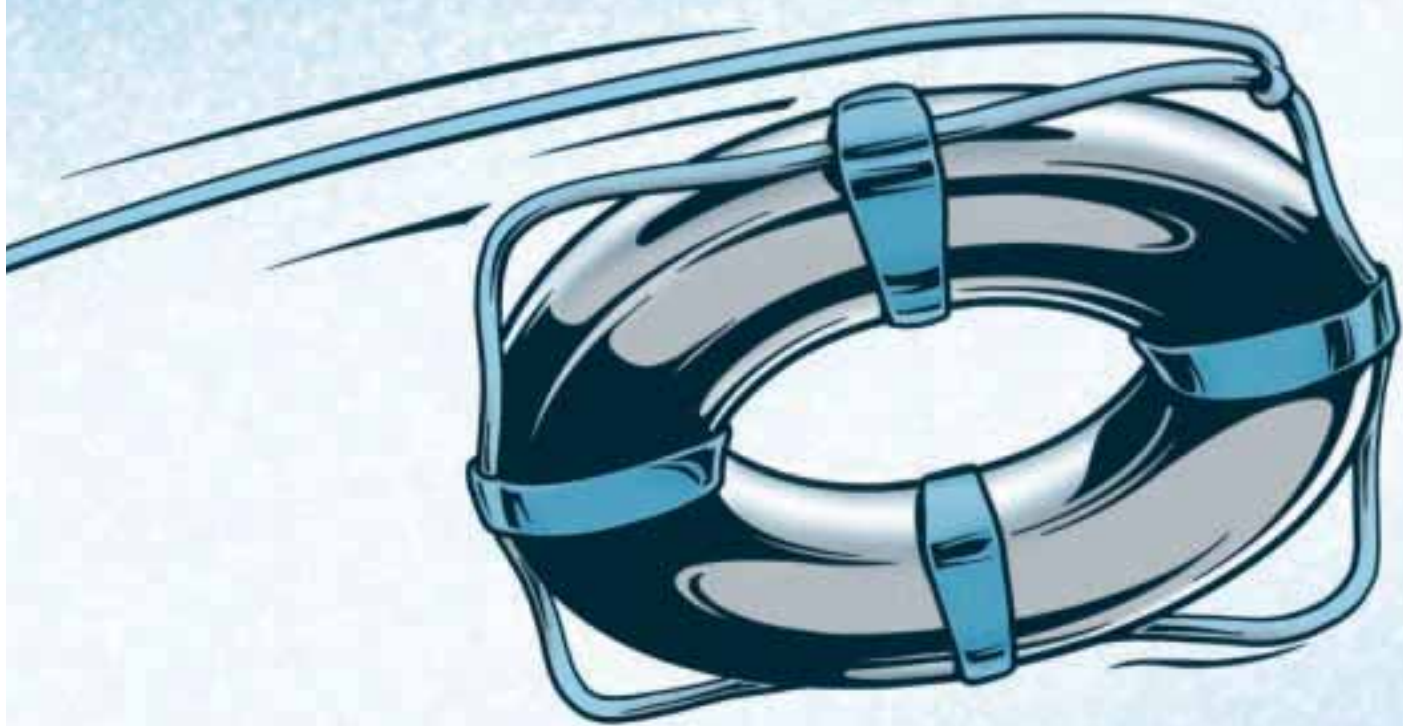

„Ahogy egy régi mondás is szól: maradjon a legfontosabb dolog a legfontosabb, azaz vessük ki a reménység és a békeesség mentőövét azoknak, akiket a kétségbeesés megtaposott és legyőzött.”⁵

Nemrég az egyik támogató gyülekezet pénzügyi bizottsága értesítést küldött, hogy 50 százalékkal lecsökkenti a missziós társaságunk anyagi támogatását. Összefoglalva így szólt a levél: *„Szeretünk benneteket. Nagyon nagyra tartunk benneteket. De az adakozás csökkent. Töltse be Isten szükségeit!”* Egyáltalán nem volt szokatlan. Biztos vagyok benne, hogy minden missziós szervezet kap ehhez hasonló leveleket.

A gyülekezet heti körlevele is benne volt a borítékban. Felfigyeltem az egyik felhívásra: *„A héten a pásztor 20 házaspárral a Bahamára utazik egy golfbajnokságra. Kérünk, imádkozz értük!”*

Nincs semmi bajom a golfbajnokságokkal, és ez a 21 házaspár is arra költi a pénzét, amire akarja. Azt viszont be kell vallanom, zavart, hogy ez a gyülekezet nagyobb hangsúlyt helyezett egy kis fehér labda üldözésére, mint az evangélizációs szolgálatra.

Ha az örömhír
megosztása
természetes
folyamat lenne,
egyszer se
adta volna
parancsba
az Úr.

Hiszem, hogy a Gyülekezet fő küldetése az evangélizáció. Baráti körben megvittuk már ezt a gondolatot. Az egyik tanácsadóm azt mondta: hiszi, ha vasárnaponként helyesen építjük a gyülekezetet és az összejöveteleket, és megfelelő hangsúlyt kap az alapos, biblikus tanítás, akkor a gyülekezeti tagok hét közben automatikusan bizonytságot fognak tenni a munka- és lakóhelyükön.

1966-ban, az Evangélizáció Világkongresszusán egy megbecsült, keresztyén államférfi mondta a következőket: „*Akkor történik evangélizáció, amikor Isten népe Istennel jár.*” Harminc év tapasztalata viszont azt mondatja velem, hogy ez a valóságban nem így működik! Ismerek számos olyan személyt, akik Istent imádják, és mégsem tesznek bizonytságot hitükről; az ő esetükben soha nem történik meg az evangélizáció. Ha az örömhír megosztása természetes folyamat lenne, egyszer sem adta volna parancsba az Úr.

SEMMI SEM FONTOSABB

Egy keresztyén számára az evangélizálás a legfontosabb cselekedet, melyet Isten kinyilatkoztatott akarataira válaszul adhat, hiszen Isten számára – „*aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön*” (ld. 1 Timóteus 2:4; 2 Péter 3:9) – semmi sem fontosabb ennél.

Jézus küldetése is világos: „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet*” (Lukács 19:10). Jól ismerjük utolsó parancsát is: „*Menjete el tehát, és tegyete tanítvánnyá minden népet*” (Máté 28:19), amely a Nagy Küldetés, nem pedig a Klassz Javaslat.

Olyan megbízatás ez, amelyet nagyban figyelmen kívül hagynak manapság.¹ Léteznek erőfeszítések, de az amerikai gyülekezetek és hívő keresztyének ezrei esetében az evangélium hirdetése nincs a fontos dolgok listáján, a fontosságai sorrend éléről nem is beszélve. 1990 óta, amikor társaságunk elkezdett Ame-

rika újra-evangélizálására összpontosítani, a csapatommal több, mint 15 amerikai nagyvárosban tartottunk evangélizációs kampányt. Minden városban azt tapasztaltuk, hogy az örömhír hirdetését leginkább ellenzők gyakran keresztyének voltak. Hatalmas energiát igényel, hogy néhány hívőt meggyőzzünk: jöjjön el az evangélizációra. Különösen arra szeretnénk őket rábírni, hogy nem hívő barátaikért imádkozzanak, gyakorolják a barátság evangélizációt, és hívják meg barátaikat az összejövetelekre.

A közelmúltban az egyik kampány előtt Kevin fiam egy nagy gyülekezetben buzdította a jelenlévőket. Miután bemutatta a rokonok, barátok, szomszédok számára tartandó evangélizációs lehetőséget, megkérte a hallgatóságot, hogy írjanak le öt nevet a barátság evangélizációs imakátyára, akiket majd meghívnak az összejövetelre. Annak ellenére, hogy ez az evangéliumi gyülekezet általánosságban támogatta a kampányt, a 2000 kártyából csak egyetlen egy visszajelző cédu-la érkezett be.

Tudom, hogy a tömeg-evangélizációs módszer, nem pedig maga az evangélium hirdetése áll néhány gyülekezet téves ellenállása háttérében. Ennek ellenére a felkészülésre szánt hónapok alatt, amikor a gyülekezeteket és a pásztorokat akarták közelebről megismerni, csapatunk tagjai felfedezték, hogy a legtöbb gyülekezet nagyon csekély időt szán bárminemű evangélizálásra.

A távolságtartás egy bizonyos evangélizációs módszerrel szemben, néha az evangélium tartalmával szembeni védekezést palástolja. Azok a gyülekezeti tagok, akik szégyellik az evangéliumot, szeretik „a lámpást a véka alatt” tartani és a politikai korrektség határát nem átlépni.

Egy módszer vitatása mögött szinte mindig a tunyaság kódósítása rejtezik. D. L. Moody egyszer így válaszolt a

tömeg-evangélizációs módszerek egyik kritikusának:

– Nekem magamnak sem tetszenek túlságosan. Ön milyen módszert alkalmaz?

Amikor kiderült, hogy a kritikus személy semmilyen evangélizációs eszközt vagy tevékenységet sem alkalmaz, Moody így folytatta:

– Nos, nekem jobban tetszik a módszer, ahogyan én végzem, mint az a módszer, ahogyan ön nem végzi!

KÉREM, MENTSEN KI

Kritikusok és távol maradók bőven vannak. Hadd álljon itt néhány példa a leggyakoribb kifogásokból (és válaszainkból), melyet a gyülekezetek hoznak fel mentségül, hogy miért nem vesznek részt az evangélizációban:

- „Túl elfoglaltak vagyunk” – *De vajon az Úr legfontosabb munkájában foglalatokodtok?*

- „Nem hiszünk az evangélizációban” – *Hát pontosan miben hisztek akkor? Keresztyén gyülekezet a tiétek?*

- „A gyülekezetünk most éppen ima-szolgálatot végez” – *Naponta imádkoztok a nem hívő szomszédokért, rokonokért és barátokért? Mondjuk el nekik együtt az evangéliumot!*

- „Először meg kell erősödniük a hívőknek, mielőtt evangélizálhatnánk” – *Milyen jobb módot ismer az a megerősítésükre annál, hogy segíted nekik teljesíteni a Nagy Küldetést? Pál apostol szerint Isten az evangéliumot is felhasználja a hívők megerősítésében (Róma 16:25).*

- „Éppen egy építkezés közepén vagyunk” – *Csodálatos! Dolgozzunk együtt, hogy párhuzamosan Isten Királyságát is építsük, a gyülekezetet pedig újszülöttekkel töltjük meg!*

George Barna ébresztőt fűjt a keresztyénség táborában, hogy „kapcsolódjunk be, és osszuk meg az örömhírt – most!”². Még hozzáteszi: „Milyen ironikus, hogy miközben egyre nagyobb szükség van az

evangélium és a Gyülekezet gyógyító erejének megosztására, a hírnökök sorai megtizedelődnek.”³

EVANGÉLIUMI LELKESEDÉS

Az evangélizációs tűz általában a fiatalokban ég. A Jézus Krisztussal való személyes kapcsolat létrejötte után általában azonnal evangélistákká válnak, mint Péter és János pünkösdi napja után: „...nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (Cselekedetek 4:20).

De a legtöbb keresztyén életében az evangélium hirdetésének tüze túl hamar kialszik. Lehet, hogy attól félnek, hogy Krisztusért bolondnak fogják tartani őket (ld. I Korinthus 4:10). Fanatikusnak. Valóságos zelótának.

A lelkesedés áldozatot igényel; hajlandóságot, hogy bárhova elmenjek, és Jézusért bármit kibírok, miközben feltámadott élete erejére bízom magam.

Helen Roseveare buzgó keresztyén életről tanúskodott. 1964-ben Belgakongóban (ma Zaire), polgárháborús időszakban misszionárius orvosként szolgált, amikor lázadó katonák elfogták, megverték és megerőszakolták. Miután kiszabadult, és letöltötte otthoni szabadságát, még hét évre visszatért Zaire-be.

– Szeretném, ha az emberek szenvedélyesen szeretnék Jézust; annyira, hogy semmi más ne számítson – mondta Helen. – A világ bolondnak tart, hogy odamegyek. De ha Isten küldött Afrikába családommal együtt, akkor Ő fogja gondunkat is viselni... Ha megfertőz az AIDS, azért lesz, mert Ő azt akarja, hogy olyanoknak tehessek bizonyosságot, akik fertőzöttek. Lehet ez is siker?

– Fanatikus vagyok. Semmi más nem számít, csak az, hogy tudod, bűneid Jézus vére által megbocsáttattak. Csak ez a rövid élet áll rendelkezésünkre, hogy másokkal is megoszthassuk ezt az igazságot.⁴

Sok mai gyülekezetnek nem meggyőződése a János 3:16–18 és az I Korint-

Egy keresztyén számára az evangélizálás a legfontosabb cselekedet, melyet Isten kinyilatkoztatott akarataira válaszul adhat, hiszen Isten számára semmi sem fontosabb ennél.

Léteznek erőfeszítések, de az amerikai gyülekezetek és hívő keresztyének ezrei esetében az evangélium hirdetése nincs a fontos dolgok listáján, a fontossági sorrend éléről nem is beszélve.

hus 15:1–3 egyszerű, kendőzetlen evangéliumának hirdetése. Minden alkalommal, amikor Igét hirdetünk, el kell mondanunk az embereknek, hogy Isten szereti és aktívan keresi őket.

CÉLTUDATOS MEGMENTŐK

Jim Reapsome barátom a Gyülekezet küldetését a Tengerészgyalogság hősiesség akciójához hasonlította, amikor a Légierő egyik F-16-os pilótáját, Scott O'Grady kapitányt szabadították ki. Úgy érezte, hogy sok gyülekezet nagyon sokadrendű dologban indított csatározásra pazarolja energiáit, mint például a dicsőítő dalok – kontra hagyományos énekek ügye.

Így érvelt: „Azért lehet az ördögnek jó napja, mert minden egyes 'házon belüli' vita az ő malmára hajtja a vizet, hogy valamiféleképpen távol tartson bennünket valódi küldetésünk végrehajtásától, azaz a sötétség királysága falainak lerombolásától, és az emberek kiszabadításától, hogy áthozzuk őket Isten Királyságába. Az O'Grady kapitányt kiszabadító tengerészgyalogosok nem üldögéltek azon vitakozva, hogy vajon éppen melyik feldolgozásban énekeljék a Tengerészgyalogság

indulóját. Egyetlen küldetés végrehajtásán fáradoztak – hogy kiszabadítsanak egy lelőtt pilótát –, és nem engedték, hogy bármi is elterelje figyelmüket.”

Jim így fejezte be a cikkét: „Ahogy egy régi mondás is szól: maradjon a legfontosabb dolog a legfontosabb, azaz vessük ki a reménység és a békeesség mentőövet azoknak, akiket a kétségbeesés megtapossott és legyőzött.”⁵

Hála azoknak a misszionáriusoknak, akik mentőövet dobtak a dél-amerikai embereknek, édesapám és édesanyám is már a mennyben van. Hála legyen Istennek az evangélium üzenetéért, és azokért a misszionáriusokért, akik áldozatkészen elhozták azt a mi családukba is az örökélet bizonyosságával együtt (János 10:28).

KÉTSÉGBEESETT MEGGYŐZÉS

Ma a Gyülekezetben semmi sem sürgeti különösebben az evangélizálást, részben azért, mert nem hisszük a szívünk mélyén, hogy az elveszett igazán elveszett. Nem tagadjuk, de nem is igazán fogadjuk el. Ha elfogadnánk, kétségbeesetten próbálnánk meggyőzni az elve-

szett, haldokló embereket, hogy forduljanak Krisztushoz (ld. Zsoltárok 39:5).

Úgy tűnik, hogy az egyik barátom, akinek édesanyja Krisztus nélkül élt, és haldoklik, nem érzi ugyanezt az égető szükségét, mint én, pedig nem is az én édesanyámról van szó. Tudom, hogy a barátom törődik az anyukájával, mégis, ha az én édesanyám haldokolna Krisztus nélkül, minden egyes napot az ágyánál töltenék a térdeimen, míg át nem adná az életét Krisztusnak.

George Barna említést tesz Bill Hybels egyik igehirdetéséről, amely a gazdag emberről és Lázárról szól (ld. Lukács 16:27–28). *„A mai napig fel tudom idézni – több mint egy évtized távlatából is – azt a borzalmas felismerést, amely talán először járt át igazán, amikor rájöttem, mennyire szörnyű lehet a pokolban töltött 'élet', milyen jelentős Krisztus halála számomra, és milyen fontos, hogy minden elérhető eszközt igénybe vegyek, hogy megosszam az életről, halálról, bűnről és kegyelemről szóló tényleges igazságot minden egyes emberrel, akit ismerek.”*⁶ Barna bizonyoságtévő élete örökre megváltozott.

Az egyik evangélista társam, Clyde Dupin mondta:

– *Semmi sem fontosabb Istennek annál, hogy kiszabadítsa azt, akit teremtett.*

Mindnyájunknak meg kell újítani Krisztus gyengéd szeretetét azok felé, akik Jézus nélkül élnek és halnak meg.

Szenvedélyesebb szeretetet kérek Istentől azok felé, akik még mindig önzésben és bűnben élnek, és akik így az örök kárhozát felé tartanak. Rám terhelte az Úr azokat a barátaimat, akik nem fogják fel, hogy egy keresztyén ember elsődleges feladata nem a korai nyugdíjba vonulás, hogy egy kis fehér labda kergetésével tölthessen végeláthatatlan órákat. Bárcsak legalább annyira izgalomba hozná őket Isten királyságának építése, mint a golfpályán rendezett házibajnokság!

Vajon hogyan győzhetem meg őket arról, hogy ennél sokkal több örömet és

beteljesedést találhatnak az evangélizálásban? Az örömhír megosztása szellemi harc, így nem kell meglepődnünk, ha becsapják az ajtót az orrunk előtt, vagy ha súlyosabb támadások érik személyünket vagy akár családjunkat. Mégis, nagy öröm rejlik az Úrnak való engedelmességben! Csak engedj evangélizálni – soha nem lesz nagyobb örömem. Nincs nagyobb izgalom annál, mint amikor az evangéliumot hirdetjük, és az embereket Isten örökkévaló Királyságába vezetjük. Add minden energiádat az evangélizálásba. Ez az életforma az egyetlen lehetőséged!

Részletek a „*The Only Hope for America*” (Amerika egyetlen reményége) c. könyvből

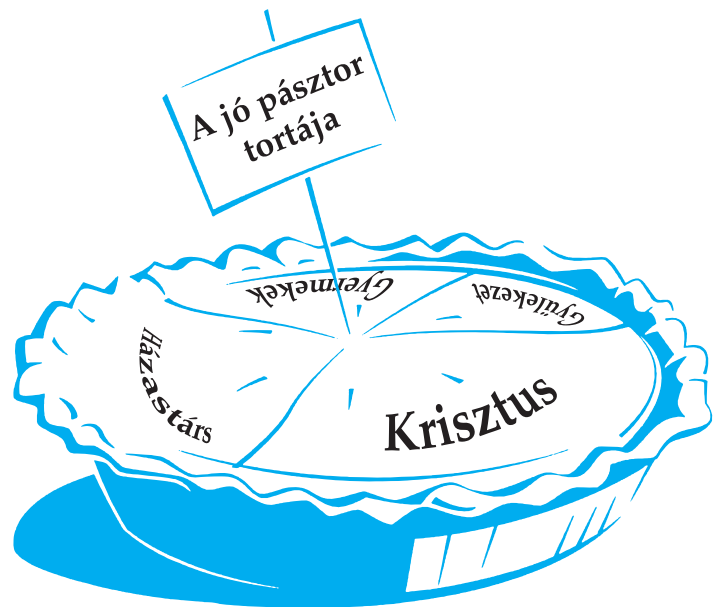
Luis Palau

evangélista, aki a világ 95 országába juttatja el az evangéliumot a médián és evangélizációs kampányokon keresztül. Több mint 40 könyvet és broszúrát írt.

A lelkesedés
áldozatot igényel;
hajlandóságot,
hogy bárhova
elmenjek,
és Jézusért
bármit kibírjak,
miközben
feltámadott életem
erejére bízom
magam.

- 1, Barna, George: *Evangelism That Works* (Regal Books, Ventura, CA, USA; 1995) 35-36.o. „Az átlagos amerikai felnőtt, aki minden kétséget kizáróan már számtalanszor szembesült ezzel a régi kihívással, nem tudja visszaidézni a kihívás tartalmát.”
- 2, Barna, 15.o.
- 3, Barna, 22.o.
- 4, *The Cost of Loving Jesus* (in: *Christianity Today*, 12., 1989. május), 45.o.
- 5, Reapsome, Jim: *Captain O'Grady's Lifeline* (in: *Pulse*, 21., 1995. július) 8.o.
- 6, Barna, 12-13.o.

A HELYES ÉRTÉKREND

Az ellenség megpróbálja rávenni a szolgálattevőt, hogy összekeverje az Istenért végzett munkát az Istennel való együtt járással.

Egy hivatás sem jár az embert érintő annyi feszültséggel, mint a pásztoré. Ezért egyre nagyobb kihívást jelent a szellemi, az érzelmi és fizikai egészségünk megőrzése. Ahhoz, hogy a szolgálattevő sikeres legyen, jól megfogalmazott fontossági sorrendet kell felállítania, valamint ez alapján önfegyelmet kell gyakorolnia.

Az 1 Timóteus 3:1–7, Titusz 1:6–9 és 1 Péter 5:1–4 igeszakaszok általános alapelveket fogalmaznak meg ebben a feladatkörben. Ha mindezt összevetjük, a szolgálattevő számára általánosságban a következő fontossági sorrend állítható fel:

1. személyes elkötelezettség Krisztus iránt
2. elkötelezettség a házastársad iránt
3. elkötelezettség a gyermekeid iránt
4. elkötelezettség Krisztus teste és a helyi gyülekezet iránt

SZEMÉLYES ELKÖTELEZETTSÉG KRISZTUS IRÁNT

Mindenek előtt tudnod kell, hogy egyedül Istennel való kapcsolatod kísér el az örökkévalóságba. Ezért kell Neki az elsőnek lennie az életedben. Krisztus iránti szemé-

lyes elkötelezettséged az életed legfontosabb forrása is egyben. Szellemi egészséged és kiteljesedésed érdekében nem találkozhatasz nagyobb kihívással, mint ennek az elkötelezettségnek az ápolása a napi elcsendesedések szellemi fegyelmzettségén keresztül. Több száz – problémákkal küszködő – szolgáló házaspárral való foglalkozásból tudtuk meg itt az Emerge-nél, hogy a rendszeres, fegyelmzett személyes elcsendesedés a leggyengébb pont a szolgálatban.

Az ellenség megpróbálja rávenni a szolgálattevőt, hogy összekeverje az Istenért végzett munkát az Istennel való együtt járással. Mivel az igeszolgálathoz Bibliát olvas, és munkája során másokért imádkozik, könnyedén becsaphatja magát a szolgálattevő, és azt hiheti, hogy ezek az alkalmak elegendőek saját szellemi egészségé gondozására.

Ugyanakkor, a bibliatanulmányozással és a „hivatásszerű” imádkozással töltött időt nem lenne szabad a személyes áhítat részeként tekinteni. A szolgálat részeként eltöltött időn felül kellene állnia az Istennel való személyes, napi közösségnek.

Nem feltétlenül van összefüggés a szolgálattevő szolgálata és életvitele között. Lehet valaki sikeres a munkájában, miközben kudarcot vall az életében. Istent viszont

jobban érdekli az élet, mint a munka. Ennek ellenére a szolgálattelvőknel az a tendencia, hogy a munkájukra összpontosítsanak, és közben elhanyagolják az életüket.

Mi történik, ha a szolgálattelvő túlhaszolt és feszült? Gyakorta a kimerült szolgáló nem hagyatkozik az Úrra, míg erőt kap és megújul egy fárasztó nap után. Egész nap igehirdetés-vázlatokkal küzd, beteg, haldokló gyülekezeti tagokat látogat, a gyülekezet pénzügyeire figyel, zsémbes emberekkel beszélget, vezetőségi és bizottsági tagok személyes konfliktusait rendezi, majd hazamegy. Ilyenkor könnyű a TV hipnózis alá kerülni az imádkozás és elmélkedés helyett. Így gondolkodik: „*Nincs most energiám gondolkodni. Fáradt vagyok. Ki kell kapcsolódnom.*” Kedvenc karosszékében, kezében a távirányítóval alszik el.

A televízió sohasem frissít fel. Csak akkor újulhat meg az erőnk, amikor az Úrra várunk (Ézsaiás 40:31). Az Istennel való kapcsolatunk az élet legfontosabb energiapontja. Vele való kapcsolatunk védelmére és imaéletünk frissen tartására az imádkozás formáinak széles skálája áll rendelkezésünkre.

A *kérő imádságban* ne engedj a kísértésnek, miszerint a saját szükségeid körül kellené forognod. Ehelyett inkább azokra a dolgokra összpontosíts, amelyeket Jézus is kifejezésre juttatott imáiban, hogy amikor az Atya hallja imádat, azokban Fia imáit hallja visszhangozni. Tanulmányozd Jézusnak az Újszövetségben feljegyzett imáit, és saját kéréseidet is ezekről mintázd. Ez a Jézus nevében való imádkozás legmagasabb formája.

Legyen időd a *közbenjáró imádságra*. Ez a fajta imádság különösen időszerű, amikor nem tudjuk, hogyan imádkozzunk valamiért, ami nyugtalanít. A közbenjáró imádságban rajtunk keresztül a Szent Szellem jár közben Isten akarata szerint (Róma 8:27).

Tölts időt *szüntelen imádságban* (1 Thesszalonia 5:17). Ez az egyik legizgalmasabb része az imaéletnek – formásgoktól mentes, naphosszat tartó isten-

tudat, melyben azon kapod magad, hogy az Úrról gondolkodsz, és Hozzá beszélsz, miközben egyik feladatot a másik után végzed el. Nyitottság az Istennel való állandó kommunikációra.

Továbbá, ott van az *Úrnak szóló ének-és a szívből jövő dallamok*. Próbáltál már így kommunikálni Istennel, és mégis depressziós maradtál? Pál és Szilász körülményeik ellenére énekelt (Cselekedetek 16:16–25).

Minél inkább keresel, annál több módját fogod felfedezni az Istennel való kommunikációnak. Az ima sokkal több, mint csupán a szükségeid és igényeid betöltésére irányuló kérelem; olyan magatartás ez, amelynek életed állandó részévé kell válnia.

Olvasd a Bibliát áhítattal minden nap azon az időn kívül, amit az igeszolgálatokra való felkészüléssel töltesz. Fedezd fel annak az örömét, amikor az Ő Igéjét a szívedbe rejtéd – csak saját magad számára. Lehet, hogy később meg akarod majd osztani gondolataidat egy igehirdetés alkalmával, de tölts rendszeresen időt azzal, hogy kikutasd, mit szól Isten személyesen hozzád, a te életedre nézve.

Tartsd frissen az áhítatos bibliaolvasásodat. Tanulmányozd a bibliai családokat. Vizsgáld meg a személyek jellemvonásait. Témák alapján is tanulmányozd a Szentírást. Végezz szótanulmányokat a héber és a görög nyelvből. Próbáld a keresztyénség nagy tanításait végigvezetni a Biblián.

ELKÖTELEZETTSÉG TÁRSAD IRÁNT

Életed második legfontosabb tényezője a házasságod. Életed leghosszabban tartó kapcsolata a társaddal való kapcsolat lesz.

Az Istennel és a társaddal való kapcsolatod tart meg mindkettőtöket a gyermekvárás, gyermeknevelés és -elengedés éveiben. Ezért a házasságod gondos figyelmet érdemel és igényel. Igazán csak Istennel és a házastársaddal való kapcsolatod-

A kapcsolatok – Istennel, házastársal, gyermekekkel, barátokkal, és Krisztus testéből mindazokkal, akik életére hatással vagy – az élet egyetlen összetevője, mely elkísér az örökkévalóságba.

Az ellenség
semmit sem
kedvel jobban
a személyes
háborúskodásnál.

ból meríthetsz erőt. Az összes többi - beleértve kapcsolatodat a gyermekeiddel is - a te energiádat igénylő kapcsolat.

Kötelezd el magad a házastársadnak. Mutasd be az egészséges keresztyén házasságot a gyülekezetben. Semmi sem hitelesíti jobban az üzenetedet, mint egy nyilvánvalóan élettől virágzó házasság.

Ha nem imádkozol együtt a társaddal, keress megfelelő alkalmat arra, hogy minél előbb elkezdjétek. Társaddal való együttimádkozás idejét ne mint pásztor és gyülekezeti tag éljétek meg, hanem mint férj-feleség, mert szereted őt és te vagy a szellemi vezetője.

Ha óvodás- vagy iskoláskorú gyermekek vannak otthon, vagy ha feleséged dolgozik, akár csak részidőben is, vagy ha mindkettő egyszerre igaz, vedd figyelembe az időszükségletét. Ne várd el tőle, hogy egyidejűleg zongorázzon, a bibliakörben tanítson, a női csoportot és a kórust vezesse. Emlékezz, hogy ő szellemenben még mindig a szolgálótársad, és amikor majd egyéb kötelezettségei lecsökkennek, többet tud részt venni a nyilvános szolgálatban is. Mindaddig ne terheld büntudattal, hogy nem tud mindenki számára minden lenni.

Adj szabad kezet a feleségednek, hogy óvodás gyermekeiteket a nekik legmegfelelőbb időbeosztás szerint gondozza, még ha ez azzal is jár, hogy ébredési időszakban nem jut el minden egyes összejövetelre. Értékelni fogja a megértésedet, gyermekeid pedig olyan gyülekezetet ismernek meg, ahová azért megyünk, hogy Róla tanuljunk, Aki szereti őket és törődik szükségükkel.

A feleséged még akkor is a feleséged marad, amikor már túl idős vagy a pásztorláshoz, és amikor a gyermekeid már nem lesznek otthon. Ezért bizonyosodj meg afelől, hogy a fontossági sorrendben csak Isten előzi meg őt.

Az ellenség semmit sem kedvel jobban a személyes háborúskodásnál. Ezzel egész gyülekezeteket béníthat meg. A

szolgáló házaspárok jobban járnának, ha nem lenne életükben presztízskérdés abból, hogy bajba jutott házasságukban segítséget kérjenek. Sokkal könnyebb elbánni a problémákkal, ha akkor kérünk segítséget, amikor azok még nem nőttek meg.

Ne sajnáld az időt és az energiát arra, hogy jó házasságot építs. Azonosítsd az ellenség erősségeit. Ne engedd meg, hogy a gyülekezeti munkát a feleségedtől való eltávolításra használja fel, és ezáltal neheztelést gerjessen a szívében. Ne felejtse el, hogy ha új gyülekezetbe mész, akkor hat hónappal később már nem is nagyon fognak rád gondolni az előző helyen. A feleséged ellenben a feleséged marad, a gyermekeid pedig a gyermekeid maradnak. Az Istennel, házastársaddal és gyermekeiddel ápolt egészséges kapcsolatod lesz az elsődleges erőforrásod a jövőben megélt változások idején. Kerüljön bármibe, erősítsd meg ezeket!

ELKÖTELEZETTSÉG GYERMEKEID FELÉ

Nem kell tökéletes szülőnek lenned – csak elég jónak. Pál így figyelmezteti az efézusiakat: „*Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint figyelemmel és intéssel*” (6:4).

Figyeld, hogy szellemi, fizikai, érzelmi és szociális szükségleteik (és ésszerű határokon belül a kívánságaik is) betölttetnek-e. Soha ne engedd viszont, hogy te és házastársad közé éket verjenek.

Szentelj megfelelő időt rá, hogy gyermekeiddel együtt imádkozz, mint Isten képviselője feléjük. Legyél a pásztoruk, aki nem uralkodik rajtuk, hanem példát mutat (ld. I Péter 5:2–3). Az apa szerepében a pásztornak a gyermekei szeretetteljes felügyeletét kell bemutatnia, nem pedig a feltettük gyakorolt prédikatori hatalmát.

Vezess be tartalmas hitéleti szokásokat családi életedbe. Olvasd el a karácsonyi történetet a Bibliából az ünnepek alatt.

Gondolkoj el egy húsvéti családi úrvacsora lehetőségén, és keress megfelelő alkalmat, hogy Krisztus kereszthalálának és feltámadásának történetét megoszd velük. Olvass fel egy rövidebb Zsoltár-szakaszt a Hálaadás ünnepi vacsorája előtt.

Alakíts ki sokatmondó szokásokat az elköszönés és a viszontlátás idejére. Hadd lássák gyermekeitek, hogy mielőtt ki-ki útjára indulna reggel, a családokban megérintitek, esetleg megcsókoljátok egymást, és elmondjátok, hogy: „Szeretlek!”. Miért? Mert a példaadás a tanítás legerőteljesebb formája.

ELKÖTELEZETTSÉG KRISZTUS TESTE ÉS A HELYI GYÜLEKEZET IRÁNT

Az evangélium öröme az, hogy kudarcainktól függetlenül a jövőnk mindig más, jobb lehet, mint a múltunk. A jövőnkre mindig hatást gyakorol a múlt, de így jobbá is válhat. Kérd Istent, hogy segítsen megtalálni azokat a területeket személyes és szolgálati életedben, amelyeknek meg kell erősödniük, és mutasson egyedi, kreatív módokat azok kijavításához. Bízz Benne: Ő el tudja végezni a helyreállítás munkáját szeretted szívében, életében.

Miért olyan fontos ez? A kapcsolatok – Istennel, házastárral, gyermekekkel, barátokkal, és Krisztus testéből mindazokkal, akik életére hatással vagy – az élet egyetlen összetevője, mely elkísér az örökkévalóságba (Máté 6:20).

Krisztus testében a helyi gyülekezet iránt való elkötelezettséged tekintetében világos látásmóddal kell rendelkezned betöltendő szellemi szerepedről. Az emberek általában tekintélyes személyként, mint Isten képviselőjére néznek minden szolgálattevőre. Ezért a szolgálattevővel kialakított kapcsolatukra nagy hatást gyakorolnak gyermekkori emlékeik. Ahhoz, hogy személyiséged megfelelő lehessen a gyülekezetben, gondolj azokra a tulajdonságokra, melyekre a jó földi apának szük-

sége van. Utána kérd meg Istent, hogy segítsen ilyen szellemi atyává válnod szellemi gyermekeid számára.

Úgy tűnik, néhányan istent faragnak a szolgálatukból, de mégsem veszik túl komolyan. Alázd meg magad, és minden egyes alkalommal, amikor a szószék mögé lépsz, hogy az Igét hirdesd, emlékezz meg a pulpitus hordozta szimbólumról: a szerkezet azt jelképezi, hogy a Szentírás nincs rászorulva emberi segítségre, önmagában is megáll. Ugyanígy Isten Gyülekezete is megáll bármelyikünk nélkül. Isten Gyülekezete – nem a miénk. Krisztus teste – nem a miénk.

Miután meghalsz, tovább élsz azok szívében, akik életére saját életed egy részét szántad. Fogadd el ezt a jogot rögtön szolgálatod elején, és az Ige szerint állítsd fel a fontossági sorrendet.

Ne hagyj, hogy az ellenség az energiaigényes feladatok és kapcsolatok sürgetését felhasználja, hogy megfosszon attól az időtől és energiától, melyet az élet elsődleges energiapótló kapcsolataira kell fordítanod.

Amikor az Ige értékrendjét teszed az életed meghatározó tényezőjévé, egészségesebb szellemi életed és egészségesebb családi életed lesz, valamint Isten Királysága nagyobb hatást gyakorol majd körülötted, mert az emberek azt fogják keresni, amit te már szemmel láthatón megtaláltál.

Richard D. Dobbins

(PhD) az Emerge

Ministries, Inc.

(Akron, Ohio, USA)

alapító-igazgatója,

és az Assemblies of God

amerikai pünkösdi

felekezet Ohio Körzetének elnökhelyettese.

Ne hagyj,
hogy az
ellenség az
energiaigényes
feladatok és
kapcsolatok
sürgetését
felhasználja, hogy
megfosszon attól
az időtől és
energiától, melyet
az élet elsődleges
energiapótló
kapcsolataira kell
fordítanod.

Joseph C. Aldrich

MIKOR A SZENTEK

Jézus a keresztutakra küldte őket (ld. Máté 22:9).

Amikor az Úr előreküldte a Hetvenet, hogy felkészítsék a településeket látogatására, arra utasította őket, hogy a vendégszerető házaknál maradjanak.

– Maradjatok ott – mondta. – Ne járjatok házról-házra.

Érdekes.

– Ha elfogadnak titeket, engem fogadnak el. (ld. Lukács 10:5–16).

Ha az emberek nem jönnek a gyülekezetbe, vajon a gyülekezet el tud menni az emberekhez? Meg kell tennie, ha hatással akar lenni erre a generációra. Az Úr „emberhalásszá” nevelte tanítványait. Ha embereket akarunk fogni, kapcsolatban kell velük lennünk – mégpedig elsősorban saját környezetünkkel. Milyen legyen a tanításunk, hogy olyan „emberhalászokat” képezzünk, akik felkészültek a korunk nemzedékét megszólító evangéliumhirdetésre?

Kapcsolat nélkül nincs eredmény. A mi stratégiánk emberközeli. Jézus meghívhatott volna bennünket a mennybe, hogy az evangéliumot ott mondja el, ehelyett viszont szolgálként a világunkba jött, utcáinkon sétált, az ételünket ette, meggyógyította betegeinket, házukban aludt, sírt a helyzetünk felett, elmondta az örömhírt, és meghalt, hogy legyen mit elmondania. Amikor kritikusi istenségét kérdőjelezték meg, arra szólította fel őket, hogy csodái alapján higgyenek benne.

Az evangélikációs stratégiát illetően sok gyülekezet legfeljebb a templomüvegből készült akváriumban történő pecázásig jut el. A pásztor felkészül az üzenet átadására. A gyülekezet pedig a halak egybegyűjtéséről gondoskodik. Így szól a pásztor:

– Ti hívjátok el őket az imaházba, én pedig elhívom őket a Krisztussal való találkozásra.

Mindez működik ugyan, de a legritkább esetben fognak, és akkor is csak kevés halat.

ÚJSZÖVETSÉGI EVANGÉLIZÁCIÓ

A korai Gyülekezetnek nem volt színes üvegből készült akvárium. Nem volt orgonája, sem dicsőítő csoportja. Nem voltak rádióprogramok sem. Sokszor eszembe jutott már, hogy vajon nem azért „növelte naponta az Úr a gyülekezetet az üdvözülőkkel”, mert „kedvelte őket az egész nép”? Megélték az örömhírt.

Az újszövetségi evangélikálás lényegét nem annyira a felhasznált módszerek vagy a kidolgozott programok adják, hanem az életstílus. Isten kommunikációs stratégiája abból áll, hogy mondanivalóját emberekbe csomagolja, majd kiküldi őket, mint bárki számára olvasha-

tó élő leveleket. Olvasmány vagyunk. Legalapvetőbb jelentésében az evangélikálás Krisztus uralma alá helyezi adottságainkat, hogy azután felhasználja ezeket a felebarátaink és a környezetünk felé való szolgálatban. Minden egyes képesség Istentől származik, Krisztus uralma alatt kegyelmi ajándékká válik, és szellemi gyümölcsöt terem. Az evangélikáció ajándékvezérelt.

Pál ezt így fejezte ki: „Mert bár én *mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájjá tettem, hogy minél többeket megnyerjek.*” (1 Korinthus 9:19). Ha nincs szolgálat – nincs megnyerés sem. A hatékony evangélisták törölközőt viselnek, és edényt visznek. A szolgálaton keresztül szólaltatják meg az evangélium muzsikáját a nem hívők számára. Evangélikációs stratégiánk részének kell lennie, hogy a keresztyéneket reményteljes életforma követésére készítjük fel, hogy amikor megkérdezik tőlük, miért élnek így, elmondják az okát. Sokan hallották már az evangélium szövegét, de még csak kevesen a zenéjét.

Küldetését betöltve – azaz, hogy tanítványait valódi emberhalásszokká tegye – Jézus érdekes megállapítást közöl elgyötört tanítványaival, miután a kútnál az asszonnyal beszélgetett: „*Én elküldelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte...*” (János 4:38).

Ezzel Jézus azt mondta, hogy nem az aratás a nehéz munka. Minden földműves tudja ezt. Jézus arra utalt, hogy az aratás minősége az aratást megelőző munka minőségétől függ. A gyümölcs betakarításához valakinek el kell végeznie a nehéz munkát. Pál azt mondta, hogy „*én ültetem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.*” (1 Korinthus 3:6).

MIND KIVONULNAK

AZ EVANGÉLIZÁCIÓ HÁROM FÁZISA

Az evangélizációt háromfázisú folyamatként látom:

1) *Megművelés.* A szívét szólítja meg kapcsolatépítésen keresztül. Szolgálatot, szétszétást és áldozatot igényel.

2) *Vetés.*

Az *elmét* szólítja meg kinyilatkoztatáson alapuló kommunikáció által. Személyes bizonyágtételt, brosúrákat, könyveket, hangfelvételeket, bibliatanulmányozást, közösséggyakorlást, igehirdetést és tanítást igényel.

3) *Aratás.* Az *akaratot* szólítja meg, és választ vár el. Az evangélium részletes magyarázatát igényli.

Ahol ez a három funkció jól működik, oda vonzódnak majd a nem hívők is.

Talán már veled is történt ilyesmi: valahol messze, egy nyomasztó nap után bejelentkeztél a repülőtérré, feladtad a csomagjaidat, átestél a biztonsági ellenőr-

zésen, felszálltál a repülőre, megkerestél a 7C helyet, és rárogyva abban reménykedtél, hogy senki sem ül majd a középső, 7B ülésen. Nincs kedved beszélgetni sem, csak haza akarsz jutni. Ha a középső hely üresen marad, nem érzed kötelezőnek, hogy a szélső utassal (7A) beszédbe elegyedj. Amikor végül bezárul az ajtó, és már nem száll fel senki, örvendezve kacsintasz a menny felé: „*Ó igen, a 7B üresen maradt. Köszönöm Uram!*”. És ekkor jön a büntudat. Úgy érzed, hogy kötelező lett volna elmondanod az evangéliumot,

még ha általában ezt nem is szoktad így érezni. Talán szégyelled az evangéliumot? De inkább közelítsük meg ily módon: megmunkáló, vető vagy arató vagy?

Az evangélizációval kapcsolatos legtöbb tanításunk aköré csoportosul, hogyan osszuk meg az örömhírt idegenekkel, akikkel nincs semmiféle kapcsolatunk. Ezek a felkészítő alkalmakon a tanulóknak az örömhír szövegének elmondásában segítünk. Életmóddal való evangélizálás helyett az üzenet átadása gyakran egy csoport keddi esténként végzett tevékenységévé válik.

Aki Krisztust befogadja tulajdonképpen többszörös hatás eredményeként jut el a döntésig. Krisztus teste az, amely az embereket a kereszt tövéhez viszi. Az arató örvendezik a learatott gyümölcsnek,

de sok esetben ezt a „megművelés” hosszú, nehéz éveik előzik meg – egy istenfélő nagymama mindennapi imája szeretetei üdvösségéért, egy edző figyelmessége, egy szobatárs bibliatanulmányozása, istenfélő szülők, Isten Igéjét hűségesen hirdető prédikátor, egészséges gyülekezet, egy táborigazgató testvér segítő szeretete.

Ezek mindnyájan a talaj megmunkálói és a veteményezőik. Isten arra használja őket, hogy feltörje és megtisztítsa a talajt a sziklától, lemetssze a töviseket, elűzze a madarakat, és elplántálja a magot. A talaj megmunkálása a szív megszólítását irányozza a kapcsolatok építése által. Ez igazán a nehéz munka.

Indiában találkoztam egy férfivel, aki egyetemisták felé szolgált. Különösen a muzulmánok és a hinduk elérésében végzett hatékony munkát. Amikor a stratégiája felől kérdeztem, így válaszolt:

– Hát, egyszerűen csak bemutatjuk őket Jézusnak.

Megkérdeztem, hogyan végzik mindezt.

– Minden vasárnap negyvenen-ötvenen nálunk vacsoráznak. Addig szeretjük őket, míg meg nem kérdezik az okát.

Amikor megtudják, hogy Jézus az ok, készek a reagálásra. Ez a férfi a csoportjával együtt talajmegmunkáló. Mindenkinek szolgálnak, hogy a lehető legtöbbet megnyerjék Krisztusnak.

Hogyan hatunk az idegenekre? Nagy kihívás az evangélium muzsikáját a 7B idegenének megszólaltatni. Nem tud semmit rólad – nem tudja, hogy megbízható vagy-e, nem lehet biztos benne, hogy nem valamelyik multilevel marketing rendszer¹ küldött, nem ismeri a családot, a múltadat, a hírnevedet. Ennek ellenére is vannak olyanok, akik ezen az igen közismert evangélizációs módszeren keresztül ismerik meg Krisztust. Azok az aratók, akik rendszeresen örvendezhetnek az elveszettek hazaérkezésének. A keresztyén közösség körülbelül 10 százalékának adatik meg ez a különleges ajándék.

Az aratóknak szem előtt kell tartaniuk, hogy azok, akiket idegenként szólítanak meg, már valószínűleg több alkalommal találkoztak az evangéliummal más, számukra jelentős személyek közreműködésével. Az aratók egyik legnehezebb feladata a nem hívó ember készségének érzékelése.

SZOMSZÉDAINK

Mi a helyzet a szomszédainkkal? A parancs szerint szeretnünk kell őket.² Szeretni annyit tesz, hogy jó szomszédok vagyunk. Az angol 'szomszéd' szó a 'közel jönni' szótöből ered, így a szomszéd az, aki közel van. Szomszédainkkal kapcsolatos felelősségünk, hogy az erős, jó kapcsolat kiépítése felé haladjunk, amely végül majd szíven találja őket. Senki sem fogja rajtad keresztül elfogadni Krisztust, ha nem fogad el először téged. Élő levél, ragyogó csillag, kellemes illat, só, világosság, az emberi lélek körültekintő művelője, halász, gyönyörű vetőmag vagy. Te vagy maga az üzenet.

Emlékezz a történetre! Ha a tanítványokat elutasítja egy család vagy egy település, portáncot járva tovább kellett állniuk. Ha viszont egy ház megnyílt előttük, és vendégszeretetet tanúsított feléjük, a tanítványoknak ott kellett maradniuk, és nem volt szabad házról-házra járniuk. A kifogandó halak azok, akik nyitottak a barátsággra.

Mit tegyünk tehát, ha szeretni akarjuk a szomszédainkat? Megművelünk. Vetünk. Szolgálunk. Az evangélium muzsikáját szólaltatjuk meg. Küldetésünk közben abban bízunk, hogy Isten rávezeti majd őket, hogy a minket motiváló és megtartó reménység után kutassanak. Az élő Reménység felfedezése ma a világ legnagyobb szüksége.

EGYSÉG

Mit keresnek az emberek mindenütt? Egységet. Szíve mélyén minden egyes férfi, nő és gyermek arra vágyik és abban reménykedik, hogy egységben élhessen együtt – amikor megszűnik minden félreértés, minden megkülönböztetés, minden bántalmazó magatartás és csalás, és amikor tisztaság, szentség, szeretet, megbocsátás, szépség, közösség és nyílt kommunikáció valósul meg. Az Édenkertben nem a növények és az állatok pompája volt a legszebb dolog. Ádámot és Évát, bármennyire is rendkívüli és csodálatos teremtetések voltak, túlszárnyalta az egymással és Istennel gyakorolt bensőséges egység. *„...mily gyönyörűség!”* – írja a zsoltáros, *„ha a testvérek egyetértésben élnek... oda küld az Úr áldást...”* (Zsoltárok 133:1–3).

A Bukás nagy tragédiája ennek a drága közösségnek, csodálatos bensőséges kapcsolatnak, példanélküli egységnek a megromlása volt. A Bukás előtt Isten közvetlenül társalgott velük. Az esti alkonyat szeretett gyermekeivel való közösséggyakorlás ideje volt. Bármikor megjelenhetett – éjjel, nappal, bejelentve, vagy anélkül –, és mindig örömtől sugárzó fogadtatás várta. Nem volt mit titkolni, birtokolni, vagy mitől félni. Isten, nő és férfi tökéletes egységben éltek.

Amikor a férfi és nő vétkezett, minden megváltozott. Az emberek még mindig az Éden után vágyakoznak. Abban reménykednek, hogy a házasságban, családban, karrierben majd megtalálják az egységet. Olyan valakit keresnek, aki megérti őket, elfogadja őket, és aki mindig az igazságot mondja nekik. Olyan valaki után vágyódnak, aki meghallgatja őket, és mindig a lénye legmélyéből fakadó dolgokat osztja meg velük. A legtöbb oltár előtt álló és fogadalmat rebegető jegyespár egységben kíván élni. Egység helyett általában mégis kétséget kapnak, így álmuk lassan-lassacsán meghal. Aki mégis megtalálja ezt, az evangélium legerőteljesebb küldöttjévé válik.

Isten evangélizációs stratégiájának része a presbiter és a diakónus szolgálata, hogy a sötétségen áttörjenek a reménység sugarai. Minden ilyen pozícióban elvárás a vendégszeretet. Családi köröknek nyitottnak kell lennie, ahol a kereső emberek bekapcsolódhatnak a mindennapi történésekbe. A vendégszeretet nem azt jelenti, hogy a gyülekezeti tagokat kell fogadniuk. Egy összetett görög kifejezésről van szó, amely szó szerint az 'idegenek szeretetét' jelenti. Amikor a leendő keresztyének egységgel találkoznak egy családban, amikor a szeretet légkörét érzékelik, és szolgáló szívek veszik őket körül, reménységérzékeliük bekapcsolnak, és felmerül a kérdés:

– Lehetséges, hogy van megoldás a bennünket körülvevő széthúzásra? Meg lehet gyógyítani a megtört szíveket? Helyre állhatnak a családok? Felhagyhatnak a gyülekezetek az önigazultságukkal? Vajon tényleg hit-közösséggé válhatnak a hívők?

Minden világos lesz, amikor a szomszéd felfedezi, hogy a Világegyetem középpontjában létezik egy Szentháromság Isten, aki nem csak maga lakozik egységben, hanem a hívőket is felruházza azzal a képességgel, hogy a Szentháromság mintájára egységben éljenek. Jézus a következőképpen határozta meg az egységet: *„...ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém”* (ld. János 17:10). Úgy tűnik, hogy a korai Gyülekezet megértette ezt az üzenetet! (ld. Cselekedetek 2:44–45; 4:32).

A Szentháromságon belül nincs versengés, nincs kapzsiság, nincs féltékenység, nincs magántulajdon, nincs irigység, nincs felhalmozás. Amikor a hívek a Szentháromság példája szerint viszonyulnak egymáshoz egységben, viselkedésüknek megmentő ereje van. Annyira egyedülálló ez, hogy megragadja a nem hívők figyelmét, és meggyőzi őket afelől, hogy Isten szereti őket, és elküldte Krisztust értük. Ez az örömhír!

Sátán, az egység nagy ellensége, megosztotta az angyali seregeket, megosztot-

ta az első családot, megosztotta a dávidi királyságot, megosztotta a tanítványokat, és megosztást okozott több száz helyi gyülekezetben. Isten megválogatja, hová küldi áldását. Azokat áldja meg, akik egységben laknak. Az áldás hatására pedig a földművelők földet művelnek, a magvetők magot vetnek, az aratók aratnak, mert Isten naponta növeli az üdvözülők számát.

Joseph C. Aldrich

(ThD) a Multnomah Bibliaiskola és Teológia elnöke, öt könyv, például a 'Lifestyle Evangelism' (Életmód evangélizáció) szerzője

1. MLM: többszintű értékesítési hálózat

2. A „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” angol fordítása

Douglas A. Oss

SZÓTANULMÁNY:
DYNAMIS
— **ERŐ**

A pünkösdi mozgalom mindig is Isten erejétől függött, amely a Gyülekezetben és a Gyülekezeten keresztül működik, egyrészt saját szellemi egészsége, másrészt Krisztusról szóló bizonyágtételének hatékonysága érdekében. Mozgalmunk történelmében ma még inkább égető a szükség mint eddig bármikor, hogy Krisztus jelenlétében és erejében járjunk.

Jelen szótanulmányunk mélyebb betekintést enged Krisztus erejével kapcsolatban, amely a hívő egyéni életében megnyilvánulhat. Az Újszövetségben az erő kifejezésére szolgáló elsődleges görög kifejezés a

dynamis,

melyet saját teológiai anyanyelvünkben is gyakran használunk, így nem ismeretlen a nagyközönség előtt.¹ Újszövetségi használatát térképezzük most fel, hogy az Ige sokszínűsége feltáruljon.

KRISZTUS SZEMÉLYE

Az Újszövetség tanulmányozása során a legfontosabb alapelv az erő kifejezésére az, hogy minden erő Krisztus Jézustól származik, végső célja pedig mindig az Úr felmagasztalása és megdicsőítése a Gyülekezetben és a Gyülekezeten keresztül (ld. pl. Jelenések 5:12). Ez a magja saját pünkösdi örökségünknek is. A szellemi erő átfogó megértéséhez a Cselekedetek könyve 1:6–8 terjedő igeszakasz ígérete ad alapot (vö. 8. verset és a 'dynamis' kifejezés használatát), valamint ennek az ígéretnek beteljesedése, mely a Cselekedetek könyve 2. fejezetében kezdődött. Ezáltal mi magunk is erővel ruháztatunk fel, hogy bizonyágot tegyünk a feltámadt és felmagasztalt Úr Jézus Krisztusról. Maga az Úr Jézus Krisztus az, aki mint Dávid magja kitölti Szellemét és erejét népére (Cselekedetek 2:22; 1 Sámuel 16:13).

Az erő, amit Krisztus ad a hívő kereszténynek, ugyanaz az erő, melytől Ő maga is

függött megtestesülése során (vö. a 'dynamis' kifejezés használatát a Lukács 4:14-ben és a Cselekedetek 10:38-ban a Lukács 4:1-ben található megfelelővel: „Szentlélekkel telve”). Sőt, Isten 'dynamis' ereje annyira szorosán Krisztushoz kötődik, hogy maga Krisztus személye testesíti meg „Isten erejét” (1 Korinthus 1:24; vö.: 2:5, 4:19-20, Róma 1:16 [az evangélium ereje Krisztus]; Lukács 22:69). Krisztusnak ugyanez az ereje munkálkodik bennünk (2 Korinthus 12:9; Efézus 3:20-21), de Krisztus 'dynamis' ereje csak gyengeségünkben lesz nyilvánvaló (2 Korinthus 12:9-10). Ahhoz, hogy az Úr ereje munkálkodjék bennünk és általunk, a Szentírás ránk nézve azt az elvárást szabja meg, hogy tegyük le a világi dolgokat és az énünket.

CSODÁK ÉS CSODATETTEK

A 'dynamis' kifejezést gyakran a 'csoda' vagy a csodával összefüggésbe hozott erő értelmében használja az Újszövetség (pl. Máté 7:22, 11:20, 13:54,58; Márk 5:30, 6:5; Lukács 6:19, 8:46; 1 Thesszalonika 1:5). A gyógyulások és az egyéb csodák Isten saját ereje külső megnyilvánulásának tekinthetők. Sőt, az 1 Korinthus 12:4–11 terjedő szakaszban felsorolt ajándékok között az egyik az 'energémata dynamion' („erők munkái” vagy „csodák [ti. csodatévő erők] munkái”). Itt a hit ajándéka szövegösszefüggésében a „csodatévő erők munkái” ajándék különválik a „gyógyítások” ajándékától, így valószínűleg a csodatettek egy bővebb kategóriáját képviseli, amely a démonok kiűzését is magába foglalja.

A Cselekedetek könyvében a 'dynamis' kifejezés használata további fényt derít a szó utóbbi jelentésárnyalatára. Például, azt olvassuk Istvánról, hogy „kegyelemmel és erővel [volt] telve” ('plérés charitos kai dynamion'), és így nagy csodákat és jeleket tett a nép között (Cselekedetek 6:8). Ugyanezt a fajta erőt találjuk Fülöppel kapcsolatban Samáriában (Cselekedetek

Mozgalmunk történelmében ma még inkább égető a szükség mint eddig bármikor, hogy Krisztus jelenlétében és erejében járjunk.

Az Újszövetségben a legfontosabb alapelv az, hogy minden erő Krisztus Jézustól származik.

8:13 – „csodák”), valamint Pállal kapcsolatban Efézusban is (Cselekedetek 19:11 – szintén „csodák”). Ez a kifejezés Isten erejének bizonyos csodatetteit is leírja, különös hangsúllyal a gyógyításra és a démonok kiűzésére. Isten ereje megnyilvánulásainak megkoronázása a halottak közül való feltámadás (Róma 1:4, 8:11; 1 Korinthus 15:43).

BÁTOR VALLÁSTÉTEL

A 'dynamis' kifejezés másik jelentős árnyalata az erőteljes tanítással és bizonyágtétellel van összefüggésben. Az Újszövetségben az erő ezen dimenziója Jézus tanításával nyílik meg, és a korai Gyülekezet bizonyágtételében is meghatározó. A Szent Szellem kenete alatt történő bizonyágtétel és igehirdetés erejét különös hangsúllyal kiemelő Lukács evangéliuma és Cselekedetek könyve az elsődleges forrás ennek a jelentésnek a megértéséhez. Például, Jézus tanítása és csodái elámitották hallgatóságát korai szolgálata idején, mivel a Szent Szellem erejében ('dynamis') szolgált olyan hatalommal ('exusia'), melyhez foghatót nem láttak még saját írástudóik és farizeusaik tanításában sem (ld. Lukács 4:1–44). Ugyanez az erőteljes tanúságtétel és igehirdetés folytatódik az Apostolok cselekedeteiről írt könyvben, kezdve Péter pümkösd napi igehirdetésével (vö. Cselekedetek 2:1–39), majd az egész könyvön keresztül is (pl. Cselekedetek 4:31–33, 6:8, 8:4, 19:8; vö. Róma 15:18–19 és Filippi 3:10). A korai Gyülekezet bizonyágtételének egyértelmű jellemzője volt a Szent Szellem kenetével végzett bátor igehirdetés, amit jelek is követtek (ld. 1 Thesszalónika 1:5).

A SÖTÉTSÉG ERŐI

A Szentírás a gonoszság erőivel kapcsolatban is használja a 'dynamis' kifejezést. Több igeszakaszban a gonosz szellemek egyik általános kategóriájaként ta-

lálkozunk vele (t.i. Efézus 6:12; Kolosé 1:16, 2:15; talán a Róma 8:38 is), mely a sátán antikrisztuson keresztül végzett munkáját szolgálja. A gonosz ereje még a jeleket és csodákat is meghamisítja (2 Thesszalónika 2:1–11). Sőt, a Jelenések 13:1–18 szakaszban leírt szentségtelen háromság által végzett munka a föld lakosainak nagy részét is megtéveszti a sátán ereje (13:2) által.

Bármilyen is történjen, a Kereszt győzelmét aratott a sötétség erői felett Isten népe számára. Sátán nem az Úr egyenlő ellenfele. Ellenáll Istennek, de jelentéktelen Isten ereje számára – egyetlen kis lehelet elpusztítja majd (2 Thesszalónika 2:8; Jelenések 20:7). Nem szabad arrogáns viselkedést tanúsítanunk a szellemi harcban (Júdás 8), de bizonyosnak kell lennünk Jézus vére erejében, amely legyőzte minden ellenségét.

Összefoglalva: Isten úgy rendelkezett, hogy ezekben az utolsó napokban népe a feltámadt Krisztus jelenlétében és erejében járjon a Szent Szellem Isten által. Ha átadjuk magunkat Neki, ugyanazt az erőkeményt adja nekünk, mint amelyről a Szentírás lapjain olvasunk.

Douglas A. Oss

(PhD) az Assemblies of God amerikai pümkösd felekezet Bibliaközpontjának elnöke (Central Bible College, Springfield, Missouri, USA)

1. A 'dynamis' kifejezés leginkább a csoda és erő szavaival és cselekedeteivel van összefüggésben, míg az 'exusia' kifejezés inkább a hatalomra utal. Jelen tanulmányunk gyűjtőpontjában Isten csodatévő munkái állnak, ezért a 'dynamis' kifejezés emberi képességekre vagy a világi tevékenységek körén belüli képességekre vonatkozó (pl. 2 Korinthus 8:3) jelentésére itt nem térünk ki.

